bi'kere
bikere_
bikere_

08
28 Ağustos 2015/8 Cuma
3 TL (K.d.v. dahil)
K.K.T.C 3.5 TL

ONBEŞ GÜNDE

BİKERE mizah

Yaşanılan her acı olayın ardından istisnasız tüm yüreklere ve ocaklara ateş düşüyor!

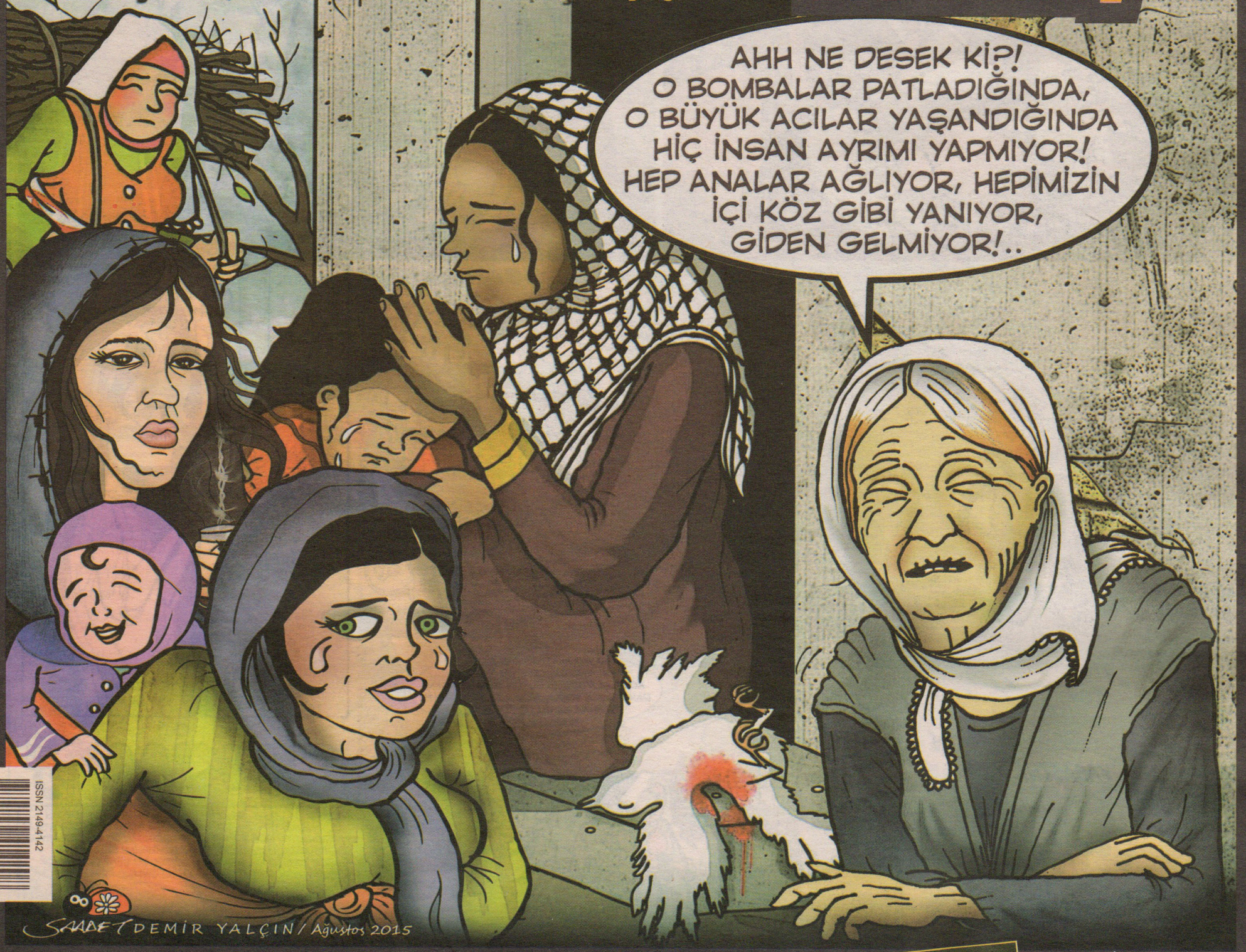

ISSN 2149-4142

Sorun bende değil, EŞİMDE !

Murat KARANFİL
Uzman Klinik Psikolog

Volkan Başaran'la DOBRA DOBRA!

Röportaj

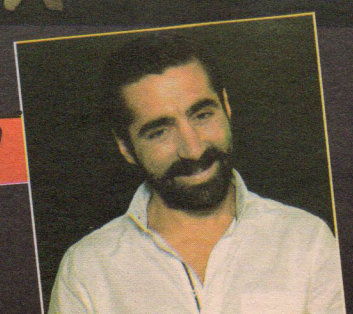

İBRAHİM ORMANCI

SÖYLEŞİ

NE ÇİZSE YERİDİR

Saadet Demir Yalçın

Meclis oturumlarında uyuklayan vekiller sık sık gündem konusu oldu.

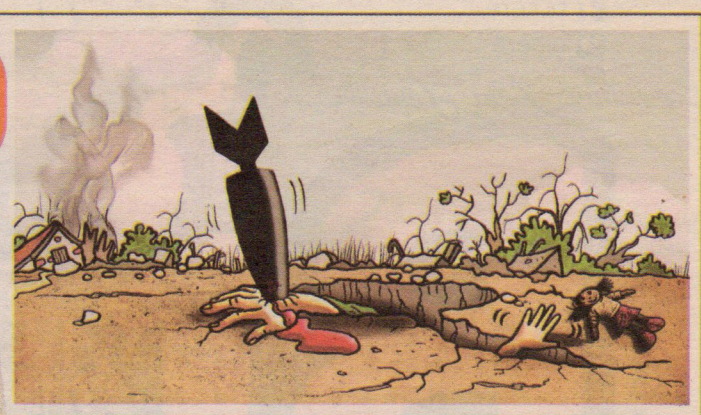

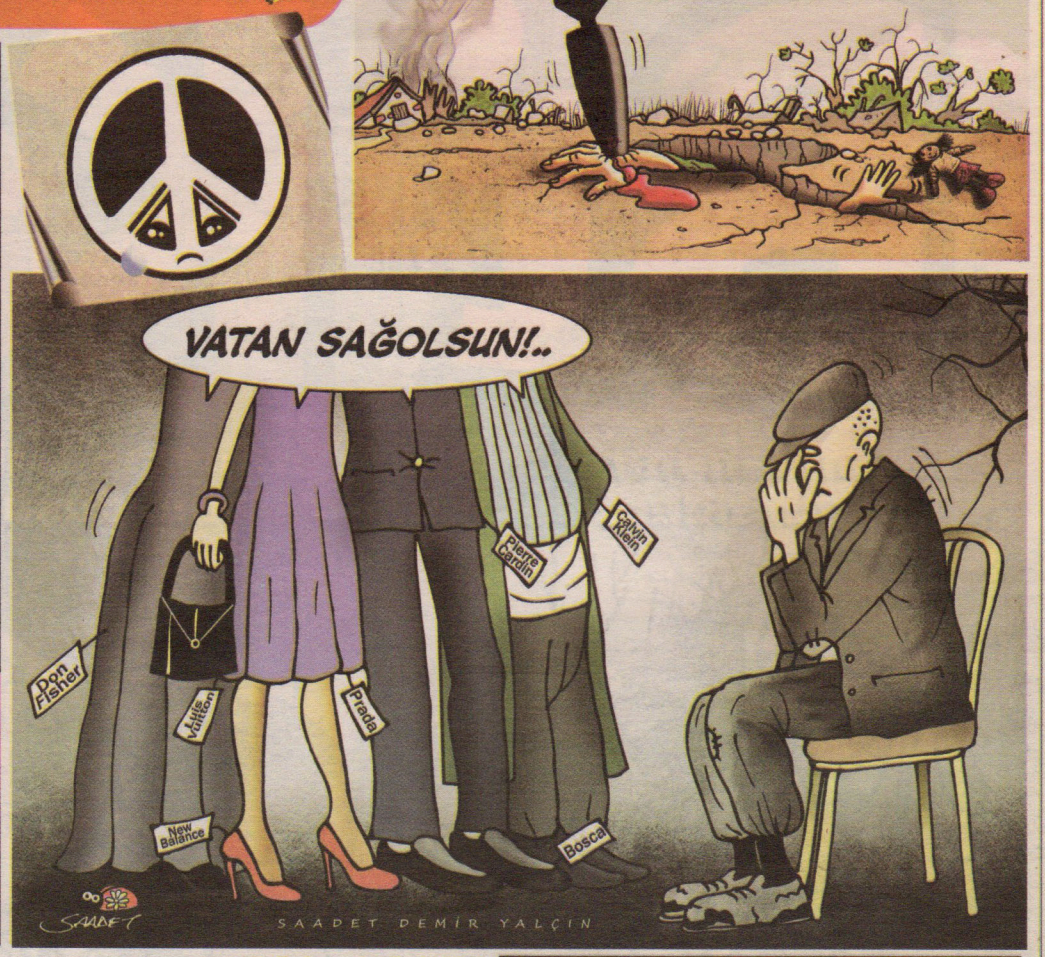

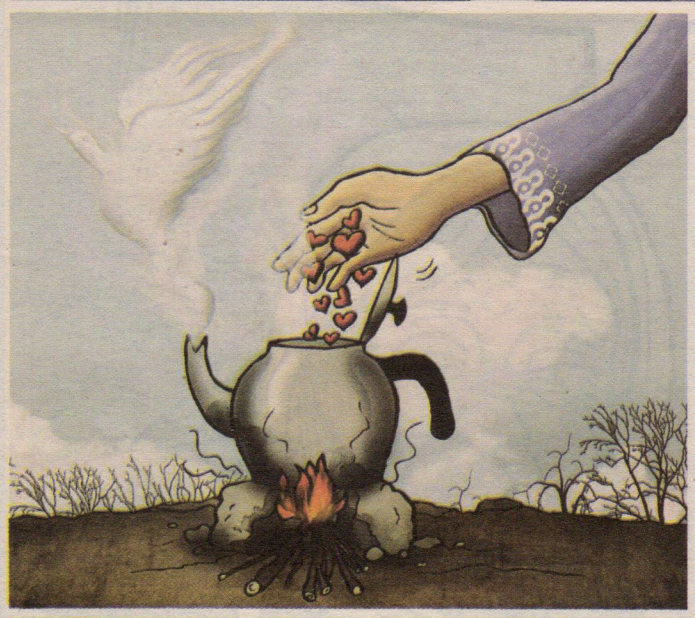

ÇİLKİM

MİZAH HABER

ADALET BAKANLIĞI'NDA ADALET'İ ARADI

Adalet Bakanlığı'nda, su tabancasıyla etrafa su fışkırtan bir kişi gözaltına alındı. Sami Islak isimli kişi, Adalet Bakanlığı önünde su tabancasıyla çevredeki kişilere su fışkırttı. Ayrıca bu eylemi sırasında, "Adalet nerede?" diye bağırdı. Bölgede görevli olan ve sıcaktan bunalan güvenlik görevlileri tabancadan fışkıran sudan ıslanınca, "Hangi Adalet?" diye sordu. Sami Islak, soruya yanıt vermeyince gözaltına alındı. Saldırıda yaralanan ve donuna kadar ıslanan olmadığı öğrenildi.

Görgü tanıklarının ifadesine göre, Sami Islak isimli şahıs eylemini gerçekleştirmeden önce 50 kuruş verip bir şişe su aldı. Ardından bir lira verip Metro içerisindeki tuvalete girdi. Sonra da Adalet Bakanlığı'nın önüne gelip, su tabancasını çıkarttı ve içindeki suyu fışkırttı. Saldırganın, "Adalet nerede? Çağırın gelsin" diye bağırdığı; bir polisin ise, "Burada öyle biri yok. Fahriye Hanım'ı çağıralım mı?" şeklinde karşılık verdiği iddia edildi.

Gözaltına alınan Sami Islak, polis ekipleri tarafından Emniyet Müdürlüğü'ne götürülürken, "Adalet'le feysbukta tanıştık; iki ay, on gün yazıştık. Adalet Bakanlığı'nın önünde buluşacaktık ama gelmedi. Bu ne biçim Adalet!" şeklinde konuştu.

(K)ÖZLÜ SÖZLER

– Gözden Irak olan, gönülden Suriye olur.

– Teyakkuzdayız, acil zırva yapıyoruz!

– Bir Yiğit Bulut gurbete gitse, gör başına jöle gelir.

– Şarkıcı Davut Güloğlu, Sayın Başbakanımız Ahmet Davutoğlu'nun nesi oluyor?

– Ceviz büyüklüğünde dolu yağdı, bu yıl ceviz bol olur inşallah.

– Olmasaydı donumuz böyle, ne güzel sevişirdik.

– Hayat, şort gibi kısa, yasalar çok açık; ayıp oluyor ama yapacak bir şey yok.

– Kaçak elektriği yasaklarsanız, vatandaş yanlış yerden elektrik alır.

– Düşük faizle yüksek miktarda kredi çekip başınıza iş açabilirsiniz.

– Kimseye, "Onu benim için öp" demeyin; kim bilir nasıl öper...

– Fizik tedavi masraflı, müzik tedavi öneriliyor.

– Dövme dondurmaya para vermem arkadaş, dövülmemişini alıp kendim döverim.

– Tutulmayacak yeminin davası olmaz.

– Attan düşeceğime, hattan düşmeyi tercih ederim.

– Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin? Yapabilirsen bize de öğret.

EKSEN KAYDI (MI?)

Eksen kaydı(mı?) Nasıl kaydı, kaç derece kaydı? Yoksa evrimsel süreç beynimizi kaymaya mı programladı. Rivayetler değişik. Velev ki kaydı ve merkez oynadı. Manevi iklimin yanı sıra, ezberimiz ve de kimyamız bozuldu. Esas itibariyle dinamik eksenler yalama oldu. Çatlak giderek büyüyor. O çocuksu ilk aşk, heyecan kayboldu. Politik duruş ziyan oldu. Voltaj düştü, ampul pır pır ediyor. Cinimiz çıkmıyor. Çok manidarız, sürprizimiz de yok. Yorgun ve stresliyiz. Stres, haliyle eksen üzerinde kaşıntı yapıyor. İşin kötüsü, eksen kaydıkça kaşınan yerimizi bulmakta zorlanıyoruz. Elimiz oramızda, buramızda dolaşıyoruz. Dolayısıyla elini taşın altına sokan yok. Tüylerimiz diken diken. İkoncanımızın canı sıkılıyor. Her şey çok değişti, parmak izi bile tek değil. Kemerlerimizi bağlayalım, kalıpların dışına çıkıyoruz.

Öğrendiklerimiz ve bildiklerimiz eksenimizi rahat bırakmıyor. Gizli tanık ifadesiyle, sevişmeye teşebbüsten gözaltına alınanlar çoğaldı. Cezaevlerinde ayakta bile yer yok. Evlenme azaldı, boşanma arttı, Ve nihayet veresiye fuhuş başladı. Bilim adamları müjdeyi verdi: "80 yaşında seks yapılabilecek." Gerisi hakara makara. Artık markalı çorap giyen, markasız don giymiyor. Sıçrama yaparken altına kaçıranlar bile kendi markasını yarattı. Kimse laga luga yapmasın, milyoner sayımız geçen yıla göre arttı. Yani işler tıkırında. Rabbim, "Yürü ya kulum" dediği için bu şahıslar abonman kullanmıyor. Her 100 gençten 25'i işsiz, tabanvaya yükleniyor. Uzun menzilli tarihsel mantığım, yan gelip yatma istasyonlarını kabul etmiyor. Çünkü eksenle birlikte hayata bakış açımız da kaydı. Yönümüz ve çizgimiz saptı, limitimiz azaldı. Sanal hayatımız gün gibi ortaya çıktı. Karşımızdaki insanla aramızda bir şey tutturamaz olduk. Yürürken avuçlarını önündekinin kalçasına yaslayarak dengesini bulmaya çalışanların can güvenliği kalmadı.

Şimdi şarkılar soğuk geliyor. Aşk şarkısı söyleyenler her gün başka biriyle gezerken, eksenimiz kaderin merkezinde acılı daireler çiziyor. Hep aynı filmi seyrediyoruz. Ateş düştüğü yeri yakıyor. Diklenmiyoruz, dik duruyoruz, asla kaykılmıyoruz. Masallarımızı fantastik öğeler ile zenginleştirdik, unuttuk gamı kederi. Unuttuk, 20 milyon insanı açlık sınırında. Bizi örnek alsın Tanzanya. Avrupa'da vekil maaşında lideriz ya, ne mutlu bize. Manşetle gelen ağam, manşetle giden paşamdır. Panik yok, küresel eksen vallahi sağlam!

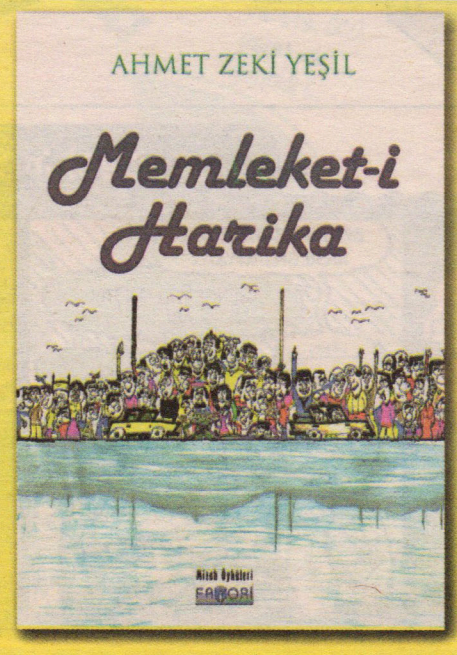

MEMLEKET-İ HARİKA
AHMET ZEKİ YEŞİL
MİZAH HİKAYELERİ
"KİTABEVLERİNDE..."

OLAYLARA ÇİZGİLİ BAKIŞ

Mustafa Yıldız
mistikyildiz@hotmail.com

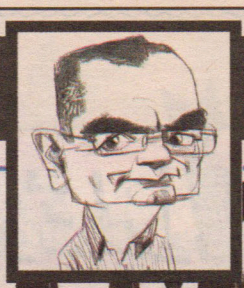

Dolar 3 bin TL'yi gördü...

1 EYLÜL
DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

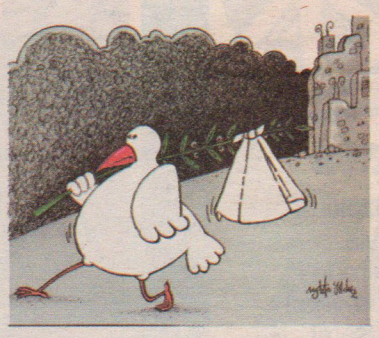

Çöpçü eşeklerin emeklilik keyfi

Manisa'da çöp toplama hizmetinden 2011 yılında emekliye ayrılan 5 eşek, Manisa Büyükşehir Belediyesi Hayvan Bakım Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi'nde emekliliğin keyfini çıkarıyor.

Kurban Bayramının yaklaşmasıyla etin Kilosu 50 tl'yi aştı

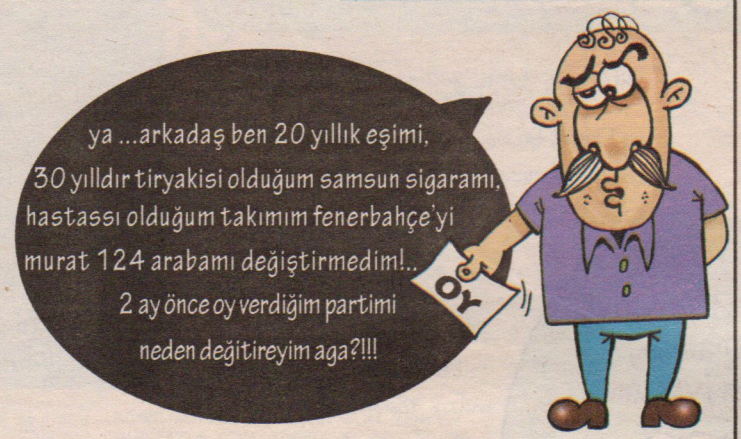

efsaneleşmiş yalanlar !..

İBRAHİM ORMANCI

Hele bu askerlik bitsin, ailemi gönderip seni isteteceğim Naciye (Napsın ama napsın Şakir ? Askerde izin günlerinde bir kız buldu. Orasını burasını mıncıklıyor. Ama Şakir zaten nişanlı. Hatta nikah bile yaptı. Düğün terhisten bir hafta sonra. Bir dakika adı yoksa Şakir mi ?)

Bugün elektrikler kesikti ders çalışmadım öğretmenim. (SayŞnaz öğretmenim benden duymuş olmayın bu velet var ya. Okuldan sonra paso tablette oyun oynadı. Hem öğrenciniz Aşkın'ın babası jeneratör satıyor ya. Çaktınız mı şimdi köfteyi ?)

Benim babam doktor olacakmış. Babası hasta olduğu için Tıp Fakültesi 6'dan ayrılmış. Şimdi bir Medikal Şirketi var Necip. (Ula Şermin yeme bizi. Baban hastanede hastabakıcı. Ayrıca hastabakıcı olmak öyle sandığın gibi utanılacak bir şey değil)

Ben bu kötü dünyaya çocuk getirmek istemiyorum Edip. (Anla oğlum eşin Alev 5-10 yıl daha hayatını yaşamak istiyor. Senden iyisini bulursa da kaçacak. Bak demedi deme)

Ben aslında çok güzel yemek yaparım teyzeciğim. (Müstakbel kaynananı tavlamak için yalan söylüyorsun Huriye. Yalanını yiyeyim. Yumurta çakmasını bile bilmiyorsun sen kız ya)

Seçkin Savaş

İBRAHİM ORMANCI İLE SÖYLEŞİ

ALİ KUVANCI

Merhaba Sevgili okurlar dergimizin yazarlarından yılların mizah yazarı ve aynı zamanda şair İbrahim Ormancı ile söyleşeceğiz.

- İbrahim Abi, mizaha ne zaman, nasıl başladın? Hikayeni anlatır mısın bize ?

- Ben zaten çocukluk yıllarımdan beri mizah dergileri alıyordum. Gırgır, Fırt, Çarşaf , Günaydın Gazetesi eki Laklak ve Ege'de çıkan bölgesel gazete Yeni Asır'ın eki Gıcık okuyordum sürekli. İlk yazım Oğuz Aral'ın Gırgır Dergisinde çıktı. Daha sonra Limon Dergisinde duvar yazılarım sürekli çıkmaya başladı.

- Peki neden duvar yazısı bize anlatır mısın ?

- Duvar yazısı sözcükleri en ekonomik bir biçimde ve vurucu özelliği olan aynı zamanda tutarsa yediden yetmişe herkesin ağzında sakız olabilecek bir daldır. Aynı zamanda benim duvar yazısına başlamam, biraz da zorunluluktan kaynaklanmıştır. Çünkü o zaman mizah dergilerinin ortalarında Atilla Atalay, Gani Müjde ; Altan Erbulak gibi güçlü yazarlar vardı. Duvar yazısı ise batıdan bize geçen yeni bir alandı. Gülay Kutal diye bir yazarın Metis Yayınlarından "Biz Duvar Yazısıyız" kitabı çok ilgi görmüştü. Mizah dergileri artık "Çiçeği Burnunda Karikatürcüler" ile birlikte aynı zamanda duvar yazılarına da yer vermeye başlamıştı. Ben de; bu yeni tarza yöneldim. Ve Limon Dergisine duvar yazılarımı yollamaya başladım. İlk duvar yazım Limon Dergisinde çıktı.

- Peki senin gibi duvar yazısı yazan kimleri izliyorsun, kimleri kendine yakın buluyorsun ?

- Ben en çok kendime Met-Üst'ü yakın bulurum. Metin Abi aynı zamanda karikatürist ve şairdir. Kendine özgü sevimli ve fırlama bir tarzı vardır. Ayrıca, Hakan-Utku yani Hakan Köksal ve Utku Gürtunca, rahmetli Müfit Bozacı sevdiğim ve kendime yakın bulduğum ve sevdiğim kişilerdir. Aynı zamanda dostlarımdırlar.

- Peki senin duvar yazısı yazarken yakındığın ne bileyim seni diğerlerinden farklı kılan unsurlar nedir ?

- Çok güzel bir soru. Duvar yazısı alanında en yakındığım şey çalıntıdır. Hele hele internetin her alana girdiği bir zamanda. Bir gazetede çıkan yazılarımı vatandaş olduğu gibi internette kendi sayfasında kendi adıyla yaymlayabiliyor. Ya da esprilerini, bayram günü yayımlanan bir gazetede Cem Yılmaz'dan espriler diye okuyabilirsiniz. İşin ilginç olan tarafı bundan Cem Yılmaz'ında haberinin olmaması. Vatandaş komik bulduğu esprileri sanki Cem Yılmaz'ın sözleriymiş gibi lanse ediyor ki dikkat çeksin. Aynı zamanda; kartpostallarda, gazete ve dergi köşelerinde, kitaplarda, televizyon dizilerinde duvar yazılarım izinsiz, başkasının adıyla kullanılabiliyor. Çünkü vatandaş zaten 78 sözcükten oluşan espriye bir kelime ekliyor. Fikir senin ama esprinin sahibi vatandaş olmuş oluyor.

- Seni duvar yazısı alanında diğerlerinden farklı kılan unsurlara da gelelim abi.

- Estağfurullah. Öyle başkalarından farkım falan yok. Ama illaki bana bir şey söyleteceksiniz , inatçılığım ve gündemi izlememdir. Örneğin gazete haberlerinden çok espri çıkartırım.

- Ne gibi bir inatçılık İbrahim Ağabey ?

- Bak kardeşim ; ben duvar yazısına başlarken benim gibi heyecanlı arkadaşlarım vardı. Şimdi bile isimlerini bir çırpıda sayabilirim. Polemik olur diye yazmıyorum. Ama onlar yaşamın hengamesinde pes ettiler. Ama ben 30 yıldır sürekli yazıyorum. Bir zamanlar mizah dergilerinde arkadaşlarımız beni küçümserdi. Bir mizah yazarı gibi değil de daha çok mizah okuru gibi görürlerdi. Ama bugün çok şükür hala dimdik ayaktayım. Çok şükür Bi Kere Dergisi gibi bana kucak açan yazdığım yerler var. Ayrıca artık duvar yazısı dışında " İflah Olmaz Diyaloglar " başlığı altında skeçler yazıyorum. Beni seven ve izleyen hatırı sayılır bir kesim var. Daha ne olsun?

- Peki mizah dergilerinin akıbeti hakkında neler düşünüyorsun İbrahim Abi ?

- Ahhh yaramı deştin kardeşim. Eskiden tek başına Gırgır Dergisi 500 bin satardı. Sağcısı, solcusu Gırgır okurdu. Gırgır bir okuldu. Şimdi mizah dergileri can çekişiyor. Çıkan dergiler uzun soluklu olmuyor. En ünlü ve eski mizah dergileri bile ayakta durmakta zorlanıyor.

- Peki sana göre bunun nedeni ne İbrahim Ağabey ?

- Çünkü mizah dergileri halktan koptular. Üstatlar ;televizyon, sinema gibi alanlar önlerine geldiği için mizah dergilerini boşladılar. Oysa eskiden ; usta-çırak ilişkisi vardı. Bu zincir bozuldu. Ayrıca ; gündelik yaşamda kara mizah ve absürtlük mizahın önüne geçti. Tabii insanların mizaha daha kolay ulaşabilmeleri mizah dergilerinin işini zorlaştırdı. Markette bir kız yanındaki erkeğe " Mizah dergisi alalım " dedi. Erkeğin yanıtı " Online okuruz " şeklinde oldu. Bu sanırım bazı şeyleri açıklıyor değil mi?

- Peki bu işin sonu nereye gider sence ?

- Bakın mizahçılar ve mizah dergileri tarihimizin her zamanında sıkıntılar yaşamış ama bir şekilde ayakta kalmayı başarmışlardır. Çetin Altan'ın çok sevdiğim lafı var." Enseyi karartmayalım ". 30 yıllık mizah hayatımda bazen artık hiç yazamam dediğim anlar oldu ama ben inat ettim, sürekli yazdım. Artık beni sadece mizah okuru gibi görenler bile bana saygı gösterip mizah yazarı olduğumun altını çiziyorlar. Bir akarsu önüne bent çekilmişse mutlaka kendine akacak bir yer, mecra bulur.

- Biraz da senden bahsedelim İbrahim Abi dilersen. Şimdiye değin nerelerde yazdın ?

- Son 30 yılda çıkan mizah dergilerin çoğunda bir şekilde -dışarıdan da olsa- yazdım. Gırgır, Limon, Avni, Fırt, Fırfır, Leman, Deli, Çarşaf şu anda ilk çırpıda anımsayacağım dergiler. Aynı zamanda , gazetede köşe yazarları bana köşelerinde köşe verdiler. Ege'nin bölgesel gazetesi Yeni Asır'da duayen gazeteci Erkin Usman Abim Pota adlı köşesinde benim yazılarıma sıklıkla yer veriyor. Daha önce Cumhuriyet'te Rahmetli Deniz Som, Akşam Gazetesinde Rahmetli Şakir Süter şu an bir yerde yazmayan Burhan Ayeri köşelerinde bana yer verdiler. Çeşitli gazetelerde zaman zaman köşelerim oldu.

- Şu an neler yapıyorsun İbrahim Abi ?

- Bi Kere'de yazıyorum daha ne olsun? (Gülüşmeler). Ayrıca Eskişehir 'de çıkan Sakarya Gazetesinin Aziz Yavuzdoğan'ın yönettiği haftalık mizah ekinde yazıyorum.

- Aynı zamanda şiir de yazıyordun değil mi İbrahim Abi ?

- Şiire mizahtan çok daha önce başladım ama mizahta daha çok tanındım. Çünkü şiirde ne yazık ki seçkinci bir anlayış var. Ve kendimi ifade edecek çok, fazla alan yok.

- Bundan sonraki amaçların ne İbrahim Abi ?

- Aslında pek bir beklentim yok. Çünkü zaten sürekli aynı tempoda yazıyorum. Bu bana yetiyor. İster iş disiplini ister istikrar deyin. Ama duvar yazılarımı topladığım bir kitabım olsaydı tadından yenilmezdi. Çünkü; günlük gazetelerde ve dergilerde yazıyorum. Çok çabuk tüketiliyorlar. İnsan gazetede ya da dergide okuduğu bir espriyi unutabiliyor. Ama kitap olsaydı , çok daha kalıcı olurdum. Zihinlerde yer ederdim.

- Umarım bir kitabın olur ve bize imzalarsın İbrahim Abi. Hatta Kitap Fuarında Bi'Kere standında senin için bir imza günü bile düzenleriz.

- İnşallah kardeşim.

- Bi'Kere okurlarına diyeceğin son bir şey var mı?

- Size bu söyleşi için çok teşekkür ederim öncelikle. Beni izlemeye devam edin !..

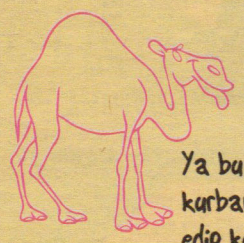

Tartışmak kilo yapıyormuş. Ama her şeyi kabullenip sineye çekmek de insanı bir deri, bir kemik bırakıyor.

Ya bu deveyi gideceksin , ya da kurban bayramı geliyor bak kurban edip keseceksin !.

İBRAHİM ORMANCI

NOKTA VURUŞU

Çocukları korkutan bir yaratık ÖCÜ olarak ele geçirildi !..

İsveçli yazar Carl-Johan Forssen Ehrlin'in "Uyumak İsteyen Tavşan" adlı kitabı uyumayan bebeklerin direncini kırıp 10 dakikada uyutuyormuş. Acaba, uyuyan bir halkı uyandıracak kitap var mı dünyada?

Çocuk sahibi olmak isteyen kadınlar kahvaltıyı atlamaması gerekiyormuş. Ama bence en önemlisi başlarının ağrımaması değil mi ? Allah için doğruyu söylemiyor muyum ?

"Seni leylekler getirdi yavrum" diyen babasına "Annem seni bir leylekle mi aldattı, yoksa ?" yanıtını verir zamane çocukları !..

"Çölde serap görmek ister misin ?" dedi kocasına. "O zaman beni Mısır'a tatile götür". Ne de olsa karısının ismi Serap !.

Beyaz giymez toz olur, dekolte giyme söz olur. Öyle salına salına gelme. Kırarım bacaklarını !

Benim insanım, benim halkım HEDER olup dururken, nasıl KEDER duymayayım olup bitene ?

Eeee güzellik salonlarına gide gide elbette , kürlerinden doğarsın be kadın !..

Bülbülü altın kafese koymuşlar. "Hmmm bayağı rahatmış" demiş !.

Karım bana telefonda "Depresyondayım" dedi. Ben de "Aaaa Depresyon isimli bir dayın olduğunu bilmiyordum. Çok selam söyle" dedi. "Anlayışsız adam" diye telefonu üzerime kapattı. Ben nerede hata yaptım ?

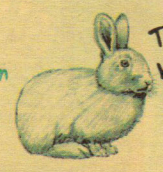

Tavşan dağa küsmüş. Dağın sosyal medya sayesinde haberi olmuş !..

Benim oğlana öğüt vermeye kalktım. Bana "Baba yine kamu spotuna bağladın" demesin mi? Sustum !.

Naci Yengin
Tarihistan Haber
naci@tarihistan.org
www.tarihistan.org

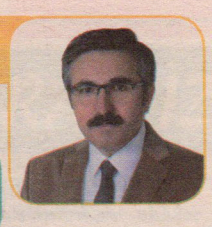

"HİÇLİK" MAKAMI

Nasrettin Hoca'ya sormuşlar:
"Kimsin?"
"Hiç" demiş Hoca, "Hiç kimseyim."

Dudak büküp önemsemediklerini görünce, sormuş Hoca:

"Sen kimsin?"
"Mutasarrıf" demiş adam kabara kabara.
"Sonra ne olacaksın?" diye sormuş Nasrettin Hoca.
"Herhalde vali olurum" diye cevaplamış adam.
"Daha sonra?" diye üstelemiş Hoca.
"Vezir" demiş adam.
"Daha daha sonra ne olacaksın?"
"Bir ihtimal sadrazam olabilirim."
"Peki, ondan sonra?"

Artık makam kalmadığı için adam boynunu büküp son makamını söylemiş:

"Hiç."
"Daha niye kabarıyorsun be adam.
Ben şimdiden senin yıllar sonra gelebileceğin makamdayım:
"Hiçlik makamında!"
"Hiçlikte Hiç'i bulmak" diye ben buna derim.

Tarihimiz bunun gibi yüzlerce örnekle doludur.

Ancak gelin görün ki günümüz insanında bunu anlayıp algılayacak ne kapasite var ne de mana derinliği..

Anlatılan olay Nasrettin Hoca'ya hasredilse de geleneğimizin engin kültürü içinde yoğrulan insanımızın genel hasletlerinden birisiydi hiçlik makamı. Ta ki irfanın yerine kültürü, mektebin yerine okulun almasına kadar. Kastedilen değişimin isimlerden ibaret olmadığını yaşayarak gördük. Söz konusu değişiklikler sıradan isim değişiklikleri olmayıp medeniyet değişiminin basit göstergeleri arasında sayılmalıdır.

"Sen çıkınca aradan, kalır seni Yaradan!"
"Tasavvufta her şey, "hiçlik" hâlini idrak ettikten sonra başlar" derler.

Sartre ye göre insan "ya tam özgür ya da tam köledir". Hiçlik makamı, adanmanın diğer adıdır adanmasını bilene. Yüzyıllarca özgür olmak için krala, firavuna karşı mücadele eden Batı toplumları aslında hiçliğin arayışındayken onca mücadeleden sonra kendilerini yeni efendilerinin karşısında buldular. Kilise ve kral Batı dünyasının yeni efendisiydi artık. Kölelikten, karanlıktan kurtulmak isterken günümüze kadar devam eden çağdaş köleliğin zincirlerini boyunlarına çağdaşlık diye geçirdiklerinin farkında değillerdi! Köleler kiliseye karşı isyan etmiş ancak çağdaş medeniyet, kapitalizm ve tüketim dinlerinin zincirlerine, zindanına razı olmuşlardı.

Cellâdına gülümseyen kürek mahkûmları kendilerine batılı, demokrat ve liberal kisvelerle dünyaya örnek medeniyet tasavvuruyla dayatmaktan hiçbir zaman geri kalmadılar. Hala dayatmalar, işgaller, terör, cinayetler…devam ediyorsa bu Batının yeni dini, yeni hayat görüşünden başka bir şey değildir.

Hiçlik, hiçbir makama kul köle olmadan gerçek Makama ulaşmanın diğer adıdır. Batı ve doğu kültürlerinde hatta tüm dinlerin doğasında insanı yaradılışın sırrına erdirecek öğretiler ortaya konmuştur.

III. Selim'den itibaren sistemli olarak Batıya doğru kayan Türk medeniyet anlayışı II. Mahmut'un reformlarıyla Batının düşünce, hayat tarzı, ekonomik, bürokratik ve hukuki yönlerini ülkesine getirme yolunu tercih ederek hiçlik makamından benlik makamına evrildi. Öyle ki benlik makamı, egoizmin makamı olarak insan nefsini ön plana alan Batı kültürünün Antik Yunan-Aristo felsefesiyle yoğrulan felsefedir.

Türk-İslam medeniyetinde yaşayan son iki yüz yıllık travmaların temelinde hiçlik makamından uzaklaşıp benlik-egoizm anlayışına geçişin izlerini bulmak mümkündür.

Cumhuriyetin Osmanlıdan devraldığı miras hiçlikle yok oluş arasında bir dünyada duran bir halken Cumhuriyet döneminde Osmanlı reddi mirası üzerine inşa edilen yeni sistemin anlayışı Batının kölelerine uyguladığı anlayışın çok da uzağında sayılamaz!

Son sözü Ömer Hayyam'a vererek bitirelim yazımızı:
"Hiçlik ne varsa çevrende, sen de bir hiçsin."

Not: Bundan böyle bu köşede sizlere seslenmeye çalışacağız vesselam. Sözü olan varsa seslensin.

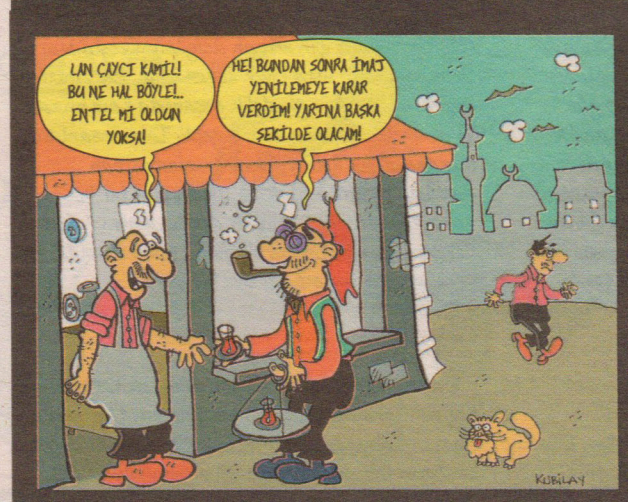

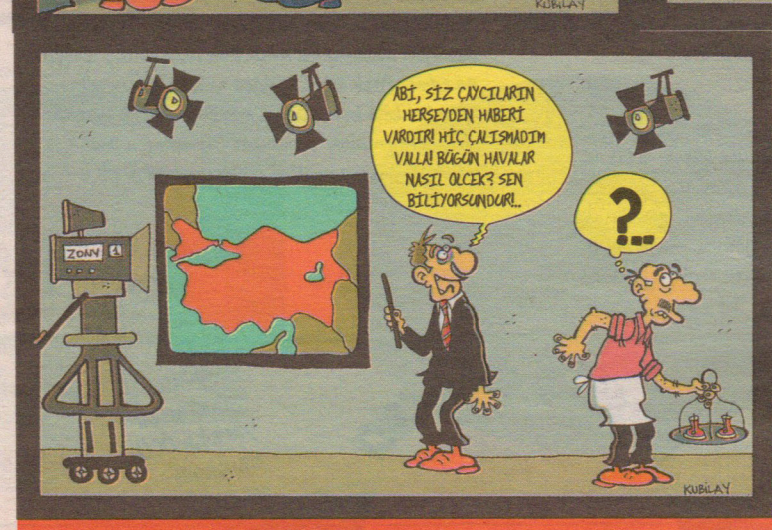

Murat KARANFİL
Uzman Klinik Psikolog

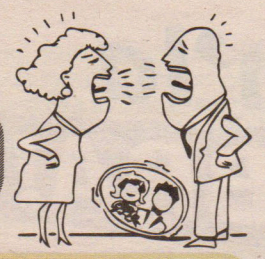

Sorun bende değil, EŞİMDE !

Günümüzün en önemli sorunlarından birisi de evlilik sürecinde eşler arasında yaşanan iletişim problemleri. Kişiler arası ilişkilerle ilgili birçok yazı okumuşsunuzdur." Okudukta ne oldu" diyebilirsiniz:) O zaman biraz farklı açıdan bakmaya, sizleri de fazla sıkmadan birkaç cümle de biz söylemeye çalışalım...

Sevgili okuyucularım, biz evlilik sürecinde kavga olmaz, tartışma olmaz, iletişimde problem olmaz, olamaz demeye çalışmıyoruz, sakın yanlış anlaşılmasın:) evlilik ve ilişki sürecinde bu tarz durumlar ile büyük bir çoğunluğumuz karşılaşmışızdır, bu durumlar ile karşılaşmayanlara da tuhaf tuhaf bakmış, kavgasız gürültüsüz bağır çağır olmadan ilişki mi olur, evlilik mi olur diye de kınadığımız bile olmuştur. Ama ne yazık ki, bu konu hariç her kınadığımızı yaşarız… :)

İlişki veya evlilik sürecinde, kadın veya erkek her ikisi de birbirlerini suçlayabilir. Problemin kaynağının temel sebebinin eşinin tavır ve tutumları olduğunu söyleyebilir. Çok önemli bir kısmımız, problemin kaynağının biz olacağını kabul etmez, edemez!. Bir düşünelim bakalım, hafızalarımızı yoklayalım. Hangimiz bu konuda öz eleştiri yapıyoruz, hangimiz sorunların kendi hatalı tutum ve davranışlarımızın sebep olduğunu kabul ediyoruz, kabul etme cesaretini gösterebiliyoruz… Çünkü en önemli sorunumuz; hatamı kabul edersem, öz eleştiri yaparsam, **"pardon aşkım!, bundan sonra daha dikkatli davranacağım"** dersem, hayatımın en büyük yanlışını yapıp eşimize tabiri caiz ise **"yüz vermiş, paye vermiş"** oluruz dimi !!!

İşte bizi ilişkide en fazla yıpratan durumların başında bu şekilde düşünüyor olmamız gelir. İletişimde ki aksaklıkların devamı, problemlerin büyümesi ve devam ettirilmesi, geri adımı atılmamasının en önemli sebeplerinden biri diyebiliriz.

Şunu unutmamız gerekiyor; iki farklı özellikte yaratılan kadın ve erkeğin, iki farklı kültür ile büyüyen, farklı farklı ebeveyn tutum ve davranış ile yetiştirilmiş, ayrı gelişimsel süreçleri olan ve farklı karakter yapılarına sahip olduklarını düşündüğümüzde iletişimde problem olmaması beklenemez.

Bizim gayemiz bu kadar farklılıkları sorun olarak değil, zenginlik olarak görebilmek, birbirimizi değiştirmeye çalışmadan, birbirimizi kabullenerek yaşama eşlik edilmesini sağlayabilmektir.

GÖKTÜRK EĞİTİM, AİLE VE DANIŞMANLIK

ÖZEL VE GRUP DERSLERİ ;
MATEMATİK – TÜRKÇE – İNGİLİZCE - KİMYA – TARİH
GEOMETRİ - BİYOLOJİ – FELSEFE – FEN VE TEKNOLOJİLERİ
SOSYAL BİLGİLER – DİN KÜLTÜRÜ – COĞRAFYA

DANIŞMANLIK ;
- ÇOCUK VE ERGEN DANIŞMANLIĞI
- YETİŞKİN DANIŞMANLIĞI
- ÇİFT DANIŞMANLIĞI
- EVLİLİK DANIŞMANLIĞI

ATÖLYE ÇALIŞMALARIMIZ (4-12 YAŞ) ;
- AKIL VE ZEKA OYUNLARI
- MÜZİK ATÖLYESİ
- KAFİŞLER ATÖLYESİ
- DUYGU ATÖLYESİ
- HIZLI OKUMA VE ANLAMA ATÖLYESİ

GÖKTÜRK
EĞİTİM, AİLE VE DANIŞMANLIK

Göktürk Merkez Mah. Çeşmebaşı Cad.
Yeşiltepe Home – No:40 Göktürk, Eyüp
İstanbul
T : +90 212 322 10 44
W : www.gokturkdanismanlik.com
G : +90 532 167 01 68
E : mur_kar78@hotmail.com

GÖKHAN UZUN

Volkan Başaran'la DOBRA DOBRA!

"Hayranlık uyandıran yeteneği ve enerjisiyle, Türk sinemasının oyuncularından ***Volkan Başaran***'la hayat dolu bir söyleşi yaptık."

Volkan Başaran, (d. 29 Kasım 1982) İstanbul Üsküdar Zeynep Kamil Hastanesinde doğmuştur. 5 kişilik bir ailenin, en büyük çocuğudur. Ayrıca 1 erkek kardeşi ve 1 kız kardeşi vardır. Çocukluğunu ve gençliğini Gazi muhtarpaşa Feneryolu semtinde geçirmiştir. İlkokulu Mustafa Aykın İ.Ö.O., Ortaokulu Faik Reşit Ünat İ.Ö.O okumuştur. Liseye devam edememiştir. Çocukluğundan itibaren futbola olan sevgisi, mahalle takımlarından, Feneryolu Spor Klubü ve ilerleyen zamanlarda Selimiye, Çamlıca ve Tuzla Spor Klüplerinde fubol oynayarak hayatını devam ettirmiştir. Çevredekilerin ve yakın arkadaşlarının eğlenceli, komik bulmaları ve sıra dışı karakteriyle de ilgi toplaması içindeki oyunculuk ateşini alevlendirmiştir. 2011 yılında Müjdat Gezen Sanat Kültür Merkezinde eğitim alarak ilk hedefini gerçekleştirmiştir. İlk olarak Kısa film Projelerinde yer almıştır. Sırasıyla, Sırlar Dünyası, Kurtlar Vadisi Pusu, Fatmagülün Suçu Ne, Yasa Dışı, Leyla ile Mecnun, Karadayı dizilerinde rol almıştır. 2010 yılında Kolpaçino Bomba ilk sinema filmiyle başrol oynayarak izleyicilerin karşısına çıkmıştır. Şafak Sezer ile öncedende tanışıklığı olup, Kolpaçino Bomba filminde oynamasınada vesile olmuştur. G.D.O Karakedi isimli ikinci sinema filminde başrolleri oynayan 3 kardeşten birini canlandırmıştır. Şafak Sezer'den oyuculuk adına çok şey öğrenmiş ve Ayla Algan'dan da oyunculuk dersleri almıştır. Şu sıralar **Kolpaçino 3 Devre** için kamera karşısına geçmeye hazırlanıyor.

Birçok kişi sizi tanıyor ancak siz yine de bize kendinizden biraz bahsedebilir misiniz, Volkan Başaran kimdir?

Volkan Başaran 1982 doğumluyum Üsküdar' da doğdum, Feneryolu'nda büyüdüm ve şu anda Ümraniye'de ikamet ediyorum. Kendime göre mütevazi bir delikanlıyım. İnsanların gözünde sevildiğimi düşünüyorum çünkü sokaklardan geliyorum. Sokakları bilen insan her ortamı bilir zaten. Biz de isterdik ki güzel güzel yerler de yetişelim, güzel insanlarla birlikteyiz zaten ama iş babında, iş adamlarıyla oturalım, sosyete çevrede yetişelim. Belki bunu da isterdik bir yandan çünkü fakirlikten geldiğimiz için insanlar dışarıdan baktıklarında ''aaa sanatçı oldu büyük parayı buldu v.s. aramıyor sormuyor" alakası yok ben kendi mücadelemi veriyorum kardeşim. Sen dışarıdan baktığında öyle görüyorsun Volkan Başaran'nın ne sıkıntı çektiğini biliyor musun, bilmiyorsun. Kendimi insanlara hep kelimelerimle ifade etmeye çalışıyorum kişi karşısındakini kendi gibi görürmüş. Hep iyi niyetimi suistimal ediyorlar. Sizin gibi 2-3 tane daha değerli dostumuza röportaj verdim orda da aynı kelimeleri söyledim. Eğer ki açlığı bilmeyen tokluğun kıymetini bilmez, hep toklukla mücadele eden açlık nedir zaten bilemez. İnsanlar bizim doğallığımızı seviyor.

Oyunculuk kariyerinize nasıl başladınız, nasıl karar verdiniz oyuncu olmaya? Bu mesleğe başlamadan önce neler yapıyordunuz?

Ben belki bugün bir Emre Belözoğlu yada bir Arda Turan olabilirdim. Futbolu çok iyi oynarım bu konuda övünürüm kendimle, iki ayaklı değilim ama solumu iyi kullanırım. Çocukken Feneryolu Spor Kulübü diye semtimizin bir takımı vardı, orada top oynuyorduk. Tabii gelen giden büyüklerimiz, milli takım hocaları, amatör takım olsa da gelip izliyorlardı. Miniklerin, yıldız takımların, U gençlerin seçmeleri daha değişik olduğu için ve yeni yetenekleri kapmak için kendine güvenen menajerler geliyordu. Öz kardeşim, çocukluk arkadaşım Onur bir de Sezgin diye bir arkadaşımızı yani dördümüzü Galatasaray'ın seçmelerine götürmek istediler. Çocuğuz yaşımız 13-14 olabilir, sokakları iyi biliriz ama Avrupa ile Anadolu yakası arasında çok büyük farklar var. Mekanlar olarak, insanlar olarak; bazıları çok iyi olabiliyor ama bazıları çok gaddar da olabiliyor. Ailemizde korkuyor, Florya'ya gidip gelemezsiniz vesaire diye. Biz de gittik seçmeleri kazandık. Şimdi yolu uzak gidip gelemiyoruz nasıl yapacağız derken bir baktık ki Feneryolu Spor Kulübü şort fanila dağıtıyor. Kanka dedik ne varsa bizim semtimiz de var hani semtçiyiz ya semt takımını bırakmadık devam ettik. Ondan sonra amatör kulüpler de oynamaya başladım. Askerden önce ufak bir sakatlık geçirdim. Askerden sonra geldiğimde Selimiyespor'a imza attım. Amatör olarak futboldan para da kazandım. Oradan Çamlıca spora geçtim, Şile Spor'da oynadım ve Tuzla Spor'a gittim. Tuzla Sporu Süper Amatör'de şampiyon yaptık üst lige çıkardık şimdi profesyonel ligde. Forvet oynuyorum hırslı bir topçuyumdur yani, yaşım 32-33 ama genç kardeşlerimizle top oynadığım zaman, onlardan daha fazla hırs yaparım. Onlardan daha fazla mücadeleci olduğumu onlarda söylerdi. Kazanmak güzel bir şey hakkını verdikten sonra kurnazlık yaparak kazanmıyoruz top oynuyoruz. Oyunculuğa nasıl başladım şimdi oraya gelebiliriz. Fenerbahçe taraftarıyım severek takip ediyorum ve elimden geldiğince maçlara gitmeye çalışıyorum. O zamanlarda Fenerbahçe maçlarına gidip geliyoruz, Şafak abiyi de bu sayede tanıdım. Sevdiğim bir büyüğüm vesile oldu tabii tanışmamıza. Biliyorsun tribün çocukları çok orjinal insanlardır. Konuşma tarzlarıyla olsun, hareketleriyle olsun. Bizde harbiden orjinal tribün çocuğuyduk. Anı yaşıyorduk. Şafak abi ile de orada tanıştık. Zaman içerisinde samimiyetimiz ilerledi. Abi kardeş sohbeti diyoloğuna ulaştık. Bir film projesinde saolsun bana yer verdi. Öyle başladık sinema televizyon hayatımıza, ilk filmim Kolpaçino Bomba oldu. Aradan dört sene geçti benim ikinci, serinin 3. filmi olan **Kolpaçino 3. Devre** filmini çekiyoruz şimdi. İlk filmde o kadar çok sahnem yok, 4-5 tane sahnem var. Ama can alıcı noktalardan biri olduğun için, sokaklardaki çocukları

"Herşeyi çok erken yaşta yaşamanın vermiş olduğu o ezginliği taşıyorum."

anlattığımız için herkesin hoşuna gitti. O üç tane replik ile patlama yaşadım. **"Adamı madam yaparız", "on numara namaz kılarız abi", "dat dat ne basıyorsun mübarek yerde kornaya".** Üç dört tane kelime ile belki 81 vilayetin 60'ında tanınıyoruz.

GDO Karakedi'de sayın Şafak Sezer değerli büyüğüm bana başrolü verdi. Herkese verilmez benim oyunculuk eğitimim yok ki. Şafak abi beni filme dahil ettikten sonra, filmden aldığım parayla sıkıntılarımı hallettim. Kardeşimi okuttum, kenara bir miktar para kaldı borçlarımı ödedim. Bir de eğitim alayım diye kenara bir miktar para ayırdım. Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde bir sene eğitim aldım ki, arkadaşlarımla normal zamanlarda mahalleye gittiğimde konuşuyordum ''oğlum bak bir gün şurada okuyacağım ve güzel yerlere geleceğim" diye. Onlar da bana ''anlıyorum kanka sen orada okursun okursun' falan filan diye makarasını yaparlardı. Cevabım ise ''oğlum, biz işimizde ekmeğimizdeyiz. Biz doğal adamız, insanlar bizi seviyor" derdim. Bir baktım seneler sonra orada okumaya başladım. Bir sene okuduktan sonra tabii sertifikayı alamadım. Benim erkek kardeşim biraz rahatsız, 8 aylık okulun dört beş ayını gittim ama 3-4 ayını gidemedim. Diplomayı alamadım, niye alamadın dersen, okulun belli günlerinde gitmediğim için. Ailevi sorunlarım var, böyle bir durumda aile her şeyden önce geliyor doğal olarak. Ben zaten kendine güvenen bir insanım, insanlar doğal olanı alaylıları seviyor. İsteseydim konservatuar okurdum ama olmadı. O yüzden dedim ki sertifika olsun adamı utandırmayalım, o bize abilik yaptı biz de ona kardeşlik yapalım. Hep sokak jargonuyla konuşuyorum, öyle düşünüyorum. Başka bir insana gitsen sorsan belki bu soruları daha kibar bir dille, daha üstü kapalı cümleler kurabilir. Ama doğal olan her şey güzeldir, sahtelik yok, geçmişimiz ile ilgili bir sıkıntımız yok ki o yüzden geleceğe dair saklayacağımız şeyler de yok. Benim gibilerin sadece hayalleri var gerçekleştirmek istediği. Yaratıcılık ayrı bir şey zaten, meziyet. Bizim en büyük meziyetimizde maneviyatımız, ezginliğimiz.

Mesleğinizi biraz anlatabilir misiniz? Zorlukları, keyifli yanları ve birçoğumuzun bilmediği yönleriyle nasıl bir meslek oyunculuk?

Bizim meslekte aslında yaptığımız çok zor bir şey yok en azından bana göre yada canlandırdığım karaktere göre. Biz sadece ezberimizi yapıyoruz, mimiklerimizi, doğaçlamamızı güzel yapıyorsak, karşımızdaki insana da iyi bir oyun verebiliyorsak o aynı şekilde karakteri hissettirip mimiklerini yakalayıp hissettirebiliyorsa zaten o iş güzel olmuştur. 3 tekrar 5 tekrar 6 tekrarın önemi de, daha iyisini çekebilir miyizdir. Yani oyuncuyu orada küstürmek demek değildir. Aaa 10 tekrar yapıyor! Yanlış ne alakası var kardeşim 10 kere çekersin ama bir tane çekersin 10'una bedel çekersin. Önemli olan da o zaten izleyiciye o keyfi yaşatmaktır. Setteki zorlukları en çok set arkasındaki arkadaşlar yaşıyor. Kameramanı, asistanı, hele o işlerde çıraksan var ya yandın yani. Çay getir, su getir, onu getir, bunu getir, şuraya git, buraya git, bankadan aradılar, faturalar. Bunu alın, adamı oraya bırakın, onu oradan alın falan filan. Çocukların beyinleri harbi ambale oluyor yani anladın mı bitiyorlar. Ondan sonra kardeşim bu çay niye soğuk dediğin zaman, ne diyosun abi- sen ne diyorsun birader. Çocuk contayı yakıyor orada başlıyor mevzu, ters cevaplar vesaire. Bunlar oluyor yani her sette de olur böyle şeyler. Önemli olan karşındaki insanı anlamak. Ben her film projesinden sonra basın toplantısında olsun, röportajlarımda olsun, hep set arkasındaki insanları överim. Niye överim biliyor musun, asıl işi onlar yapıyor babacım. Gidiyorlar sabahın altısında kalkıyorlar, seti kuruyorlar, yağmur yağdı işte çadırlar falan filan. Hastalanıyoruz hastaneye koşturmalar yani paşa gibisin. Ya sen yeter ki hakkını ver ezberini yap karakterini iyi canlandır.

Bir oyuncu rolüne nasıl hazırlanıyor? Canlandıracağınız karakter için ön hazırlık yapıyor musunuz?

Yapar tabi niye yapmasın, ben de yapıyorum. Ama ben biraz da diyorum ya biliyorum kendimce, yakalıyorum mevzuyu hemen. Normalde hiç bu işleri bilmesem üç ay, dört ay hazırlanmam lazım benim gibi bir adamı oynamak için. Argo, sokak jargonu

bilen, beden dilini çok iyi kullanabilen, hazır cevap. Karşısındaki a demeden, a'yi b'yi boşver babacım kendimize gelelim rica ediyorum, ne iş varsa konuşalım, yapılacağı yapalım yapılmayacak varsa voltamızı alalım. Bunu kurmak bile bir meziyet. Kendimce akıllı bir insanım ama çok övünülecek yanımda yok. Karakteri yaşamak için hemen semtten o karaktere yakın bulduğum birinin yanına giderim. Ahmet abi, ben şimdi bunu burada okuyorum da gözümün önüne sen geliyorsun. Biraz seninle oturayım, muhabbet edeyim, sohbet edeyim sen bana bir geç anladın mı. Seni yakalayayım bunlar güzel şeyler, işadamını oynayacaksan hemen galerici bir abine gidiyorsun. Nasılsınız, iyi misiniz, teşekkür ederim siz nasılsınız. Kahveciye gidiyorsun, hop Ahmet abi çaylar, falanlar filanlar, tepsiler dönüyor havada. Bardak kırıldı, bizi bitirdin gibi.

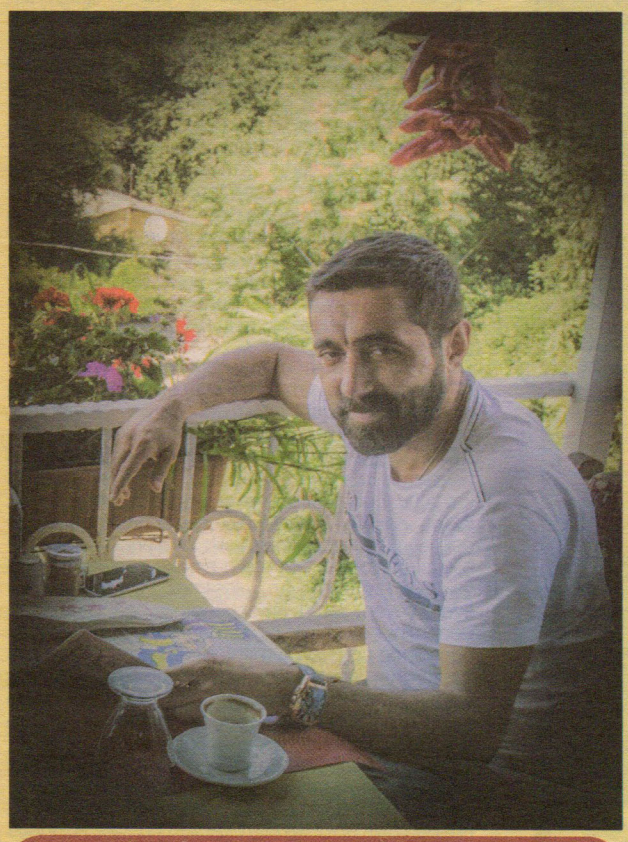

"Sinema kendi içindeki derdi, beyaz perdeye yansıtmaktır benim için."

Yakın çevrenizden birine sorsak Volkan Başaran kimdir desek nasıl bir cevap alırız?
Çılgın derler. Yüreği, bileği sağlam çocuk derler. Bu yaşıma kadar gözümle gördüğüm hiçbir şeyden korkmadım, çekinmedim. Hep doğrunun yanında oldum ama benimde cahile dönemim olmuştur. Ama benim için kötü bir cümle kuracaklarını sanmıyorum ancak beni sevmeyen insanlar kurabilir. Herkesin seveni olduğu gibi sevmeyeni de vardır.

İlk oyunculuk deneyiminizi nerede yaşadınız nasıl oldu biraz anlatır mısınız?
Kurtlar Vadisi'nde sedye iterek 15 saniye. Polat Alemdar, Necati abinin çatışma sahnesinde. Erhan'ın kolu kopuyor hastaneye getiriyorlar. Deli Hikmet'in karısı ölüyor ya, o sahnede sadece hastanenin içinde sedyeyi iten hademe rolündeydi. 12 saat bekledikten sonra 15 saniyelik sahneyi canlandırabildik. Bekleyerek para kazandığımız da oluyor bu işten.

Oyunculuk dışında yaptığınız ya da yapmak istediğiniz bir iş var mı?
Bunca sene sokaklarda büyü, yaş olmuş 33, anca kendi işin olursa yaparsın. Kendi işyerimi açmak isterim. Sonuçta oyunculuk devamlılığı olan bir meslek değil. İnsanın başına her an her şey gelebilir. Bir cafem olsun isterim. Sonuçta oynamış olduğum filmlerden olsun yada çevremin geniş olmasından dolayı tanıdıklarımın gelip rahatça keyifli vakit geçirebileceği bir mekan sahibi olmak isterim.

İleriye dönük projeleriniz var mı varsa nelerdir?
Öncelikle yaptığım işte yükselmek isterim. Ve ilerleyen zamanlarda da kendi senaryosunu yazmış olduğum bir projeyi hayata geçirmek isterim. Bir de okul açmak isterim, genç kardeşlerimizi bu okulda okutarak, eğitimlerini almalarına yardımcı olmak, yeni karakterler ve oyuncular yetiştirilmesine vesile olmak isterim. Aslında yapmayı çok istediğim bir şey daha var. O da kalbimde saklı, zamanı gelince sizlerle de paylaşmak isterim.

Günlük hayatınızda vaktinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?
Sabah kalkıyorum spor yapıyorum, evde mekik ve şınav falan. 1-2 saat kitap okurum. Duş almayı çok severim, günde ortalama üç kere duş alırım özellikle de sıcak havalarda. Ailemle zaman geçiririm, otururum senaryo çalışırım. Kafamda bir hayal kurduğum zaman kağıda dökmeye çalışırım ki gel gitlerim oluyor bazen çok güzel kurgular beliriyor düşlerimde.

Örnek aldığınız bir sanatçı var mı?
Örnek aldığım sanatçılara yetişemedim ki ben hep televizyondan izledim. **Sadri Alışık, Tuncel Kurtiz.** Adam senelerin tiyatrocusu mesela ama son demlerinde yaşadı. Onunla beraber aynı projede oynamayı çok isterdim. Ondan sonra çirkin kral **Yılmaz Güney** ile oynamayı isterdim. Çok duayenler var ama benim mizahima yakın olan insanlar, hem kabadayı tabirinde hem de komedi tabirinde olanlardır. Rahmetli **Nejat Uygur** hala izlerim. **Kemal Sunal'**ı söylemiyorum bile. Allah gani gani rahmet eylesin hepsine. Onlardan bir tane daha gelmez bu dünyaya, onlara yakın bile gelmez onların mizahları çok farklıydı. İnşallah onlara yakın konumda da olsa, sanat hayatımızda iyi yerlere gelmeyi nasip etsin, Allah hepimizin ömrünü uzun eylesin de yanına aldıktan sonra bizim ismimizi de zikredince insanlar tarafından onure edilmek isterim. Şahsi olarak hiçbirini tanımıyorum ama güzel adamlar. **Oktay Kaynarca, Erkan Petekkaya** ve **Kenan İmirzalıoğlu**'nu çok severim. Onunla beraber Karadayı dizisinde 6 bölüm oynadım, karşılıklı sahnelerim vardı. **Kendisine; ben sizi televizyondan izler, kimi zaman psikolojim bozulur sokaklara çıkardım geceleri deli yürek zamanında. Şimdi sizinle beraber aynı sahnede oynuyorum bu benim için büyük bir şeref, büyük bir mutluluk dedim.** Gülüyordu, tebessümle **"Sıkıntı yok kardeşim ben de seninle oynamaktan keyif alıyorum"** dedi. Normalde karşısında kilitlenip kalıyordum replik de, ama göstermiş olduğu samimiyet benim enerjimi anında tavan yaptırıyordu tak tak tak arka arkaya çekiyorduk sahneleri. Zaten şu anda da **Erkan Petekkaya** beyefendi ile aynı projede beraber oynama şerefine eriştim. **Erkan Can** ve **Murat Akkoyunlu** abilerim ile çekmiş olduğumuz **Adana İşi** isimli filmimizde oynama şansım oldu.

Oynadığınız roller gerçek hayatınızda size ne kadar etki ediyor yada oynadığınız rollerden birinin keşke gerçek hayatta da böyle olsaydı dediğiniz sahneleri var mı?
Karakter ben, gerçek hayatta ben. Kendim olan yönleri çok tabii ki sokaklarda yetişmişiz, ekranda da yabancı durmuyoruz. İnsanların hoşuna gidiyor en azından öyle umuyoruz . Ama bende artık istiyorum soyutlayayım kendimi, tamam kabadayı rollerini iyi yapıyoruz, sokakları anlatıyoruz ama biraz daha değişik roller istiyorum. Mesela bir aile babası belki yaşı itibariyle olmaz ama genç çift, nişanlı, karı koca, birinin yeğeni, birinin dayısının oğlu, bir işadamının oğlu rolünü oynamak isterim. Dışarıdan bakıldığı zaman çok gaddar durabilirim profil olarak ama, çok içten çok samimi, çok duygusal bir delikanlıyım. Ağlamak delikanlıyı bozmaz bence ağlamak seni ferahlatır, rahatlatır. Önünü daha rahat görürsün çünkü o an kitleniyorsun, odaklandığın noktadan bir anda çıkıyorsun, dünyaya açılıyorsun. Şuradan baktığım zaman bulunduğumuz yer bana kafamın içinde dünyanın herhangi bir yeri olabilir benim için. Bakış açısına göre farklılık gösterebilir önemli olan yaptığın işten keyif almaktır. Keyif almak bir yana yaptığım işte kalıcı olmak istiyorum. Öyle geldi geçti gitti olmasın. Şimdi çok iyi dönemlerimiz, bu filmden sonra daha iyi olacağına inanıyorum gümbür gümbür geliyoruz. Değerli abim Şafak Sezer çok güzel şeyler yazdı, bazı sahneleri bizden aldığı ifadelerle kağıda döküyor. Mesela bana kızıyor ben de ona göre tepki verince o da diyor ki, tamam filmde de aynı etkiyi tepkiyi yaratır diyor, sahne on numara çıkar diyor. Sokakları çok iyi biliyor, insanları çok iyi analiz ediyor büyük bir zeka.

En büyük hayaliniz nedir?
Hayale para yok ki baba. Anamı babamı yaşlılığında rahat ettirmek, onlara ufak da olsa bir ev alıp, Umre'ye Hacca göndermek isterim. Zaten bende olduktan sonra gerektiği gibi gereken insanlarla paylaşırım.

Beğendiğiniz ve beğenmediğiniz huylarınız nelerdir?
Beğenmediğim huylarım nedir baba sinirli adamım. Ben bildim bileli cici bir insan değilim, yani bu siyahsa siyah derim ama karşımdaki uyuzluğuna mavi derse tutulurum ona. Psikolojim bozulmasın ben kimsenin psikolojisini bozmuyorum, konuşma tarzım biraz argo olabilir ama gönülden içten neyse o. Şüphe tek gerçek…

Ne tür müzikler dinlersiniz?
Ney dinlemeyi severim beni alır götürür. Tabii rahmetli Müslüm baba'yı dinlerim. Orhan Gencebay ben Samsun'luyum toprağım onu dinlerim. Her dönemin müziğini dinlerim ben de ayrımcılık yok yeter ki bana hitap etsin.

Yaptığınız en büyük çılgınlık nedir veya başınızdan geçen en komik olay?
Deniz paraşütüne bindim Bodrum'da. Can kardeşim, arkadaşım Selahattin Çiçek'in kardeşi Şeref Çiçek ile. Tatile gidelim dedi tamam dedim gidelim gittik. Tutturdu deniz paraşütüne bineceğim, jet skiye bineceğim. Ya kardeşim sen yap banane, yok sende bineceksin diye tutturdu. Ya baba beni bırak ben yapamam yerden yüksekte olmak beni huzursuz ediyor, köprüden geçerken bile psikolojim bozuluyor desem de boş. Tek kişi olursan 100 küsür metreye çıkıyor iki kişiyi 80 metre civarına çıkarıyor. Bir onu yaptım yani buradan sana anlatabileceğim en büyük çılgınlığım olarak çünkü yüksekte olmak bile yeterince çılgınlık benim için. Semtin her yeri komik biliyor musun, güzel ve komik anlarımız olmuştur. Hangi birini anlatayım ki şimdi. Film çekimleri sırasında dersen anlatayım. Mesela Şafak abiyle GDO'yu çekerken tabii yabancılık çekiyoruz ama Şafak abinin filmi olduğu için artıdayız rahatız. Sahnede heryerde kamera varmış gibi davran oğlum diyor, her yere konuşurken mimiklerini göster

"Kafamda bir hayal kurduğum zaman kağıda dökmeye çalışırım ki gel gitlerim oluyor bazen çok güzel kurgular beliriyor düşlerimde."

diyor bana. Bir sahnede Hamdi'nin evine gidiyorum çağırmak için, Şafak abi de içerde ama kamera start verilmiş çekim yapıyoruz. Oradan güldürecek hareketler falan yapıyordu o an böyle bir sahnede tutulmam olmuştu gülmeye başlamıştı. Film başlamadan önce sahnelerdeki en komik anım oydu gerçi her anımız komik abi asıl filmi set arkasında çekiyoruz biz.

Sinema anlamı nedir sizin için?

Sinema kendi içindeki derdi, beyaz perdeye yansıtmaktır benim için. Sinema dediğim zaman semt çocukları, sokakların yargıçları, semt bizim ev kira. Hep sokakları anlatan şeyler istiyorum, çünkü sokaklar unutulmayacak kadar özel ve güzeldir yaşayanlara. Biz bunları insanlara yaşatmaya çalışıyoruz. Tabii sosyal içerikli projelerde de yer almak isterim. Kendimde çekmek isterim, ödül almayı çok isterim hayalimdir. Mesela çok uç olmasın altın portakal falan değilde bir festival filmi ödülü olur.

Bu arada röportaja daldık gittik ama aslında daha büyük sıkıntılar var. Bizim sanatımızın, mizahimizin bu konu karşısında hiçbir önemi yok. Ben de askerliğimi komando olarak yaptım. Acemi birliğimi Kırkağaç/Manisa'da, usta birliğimi Şırnak'ta yaptım. Görev yerim İkizce taburuydu, bir yanımda Gabar dağı, bir yanımda Cudi dağı. Operasyon timindeydim haftanın 5 gününü dağda, 2 gününü de karakolda geçirirdim. Şimdi haberlerde Şehit olan arkadaşlarımızın isimlerini duyduğum zaman, haberlerini aldığım zaman, hele ki çatışmaların yaşanmış olduğu illeri duyduğum zaman psikolojim bozuluyor. Ben de doğuda yaptığım için askerliğimi onları çok iyi anlayabiliyorum. Buradan bütün Şehit kardeşlerimizin ailelerine başsağlığı diliyorum. **Hiçbir zaman unutmasınlar ki bu Ülke'de, bu Vatan'da Bayrak inmez, Ezan dinmez tek gerçek budur yani…**

Son olarak sizi takip eden hayranlarınız için söylemek istediğiniz bir şey var mı?
Beni destekledikleri için çok teşekkür ediyorum. İnşallah onlar da gerçekleştirmek istedikleri hayalleri varsa en yakın zamanda gerçekleştirebilirler. Önemli olan herkesin nereden geldiğini unutmamasıdır. Sevgiyle, saygıyla kalın, Allah'a emanet olun…

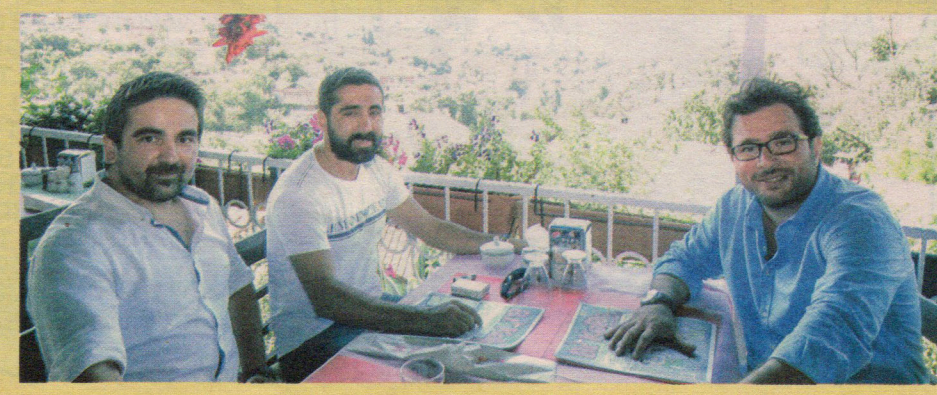

"Paranoyak Hayat"

OKAN NASUHOĞLU
nasuhogluokan@outloook.com

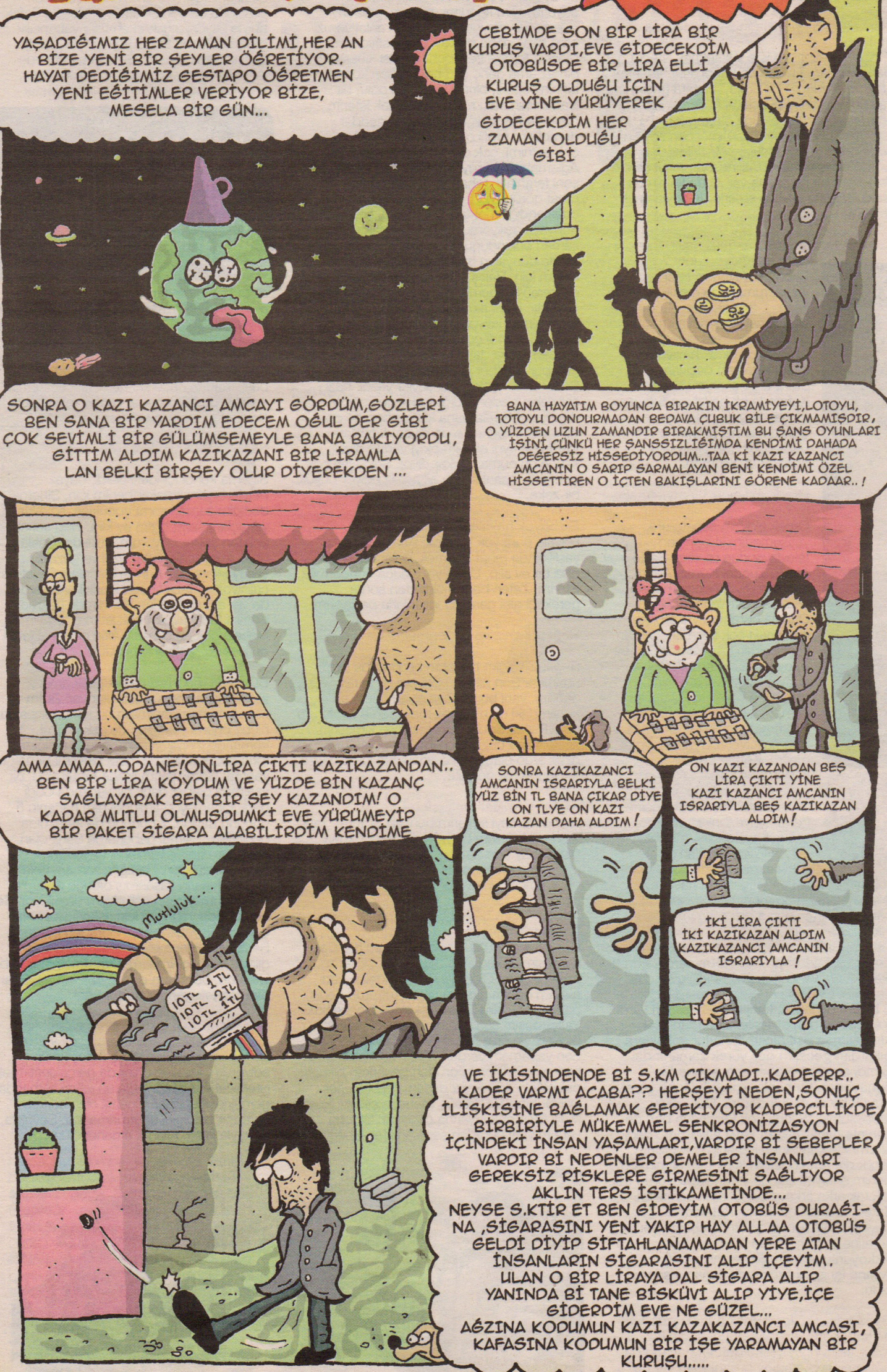

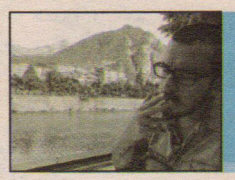

İstanbul

Dünya tarihi üzerinde yapılan ilk espriden itibaren başlayan süreci tekrar düşünecek olursak epey uçurumlar görebiliriz. İşimizi biraz daha kolaylaştırmak adına çokta eskiye gitmeyelim. Ama dönen mizah anlayışında basitlikten uzaklaşırken daha çok bel altı çalışılmaya başlandığı görülebilir. Gerçi bin tane komedyen varsa günümüzde konuştuğumuz bahsini ettiğimiz bir iki tane. En iyi olanı da sayarsak iki buçuk olabilir bu sayı. Tabi en iyi lafını en çok kazanan belirliyor bunu da belirtmek isterim. Ne astronotlar ne bebe ruhiler kazanamıyorken bu paraları, peki kolpa yapıp başkan eli öpsek biz de kazanabilir miyiz? Ya öptüğün el de b.ka batmışsa başka zavallıların haklarını çala çala? Acun abi Ankara'dan geliyorum hırsız taklidi yapıcam desem kesin finali görürdüm. Ama orjinalleri zaten televizyonda ben onların ellerine su dökemem. Yansın i.neler su veren itfaiyenin hortumunu... Neyse bana göre en iyi mizah güldürebilen değil tamamen akla dayanarak yapılandır. Ve yıllardır en büyük esprileri bu çok zeki insanlar mal varlıklarını geliştirerek garibanlara televizyonlardan sunuyor. E gülmüyorsun Türkiye? Kemal Sunal öldüğünden beri en çok güldüğün şey uyudun mu esprisi tabi. Mesaj vereyim mi diyorum içimden. Vermeyim diyorum ne alakası var diyorum. Vicdanım diyor ki uyudun mu yaz. Tabi bu gibi felakete sürüklendiğimiz durumlarda aklın yolu vicdandan geçiyor. Dayanamayıp mesajı çakıyorum bende. Sahi Türkiye'm uydn mu ?

Aslında bu kafede yaşadıklarımız sadece ekşın dolu günler olmaktan ibaret değil. Tamamen anlayabilene mesaj niteliğinde olaylar olmaktaydı. Devam eden günlerde de bu bitmek bilmedi elbette. Düşünsenize Türkiye'de kadına şiddetin oranına baktığımız da Ayşe ablanın ilişkisinde yaşadığı kavgalar çok normal ve olası gözüküyor. Zaman içinde nasılda insanlık dışı şeyler kulağa normal gelmeye başlıyor. Arkadaşlık ilişkilerine değinmek bile istemiyorum. Nerede o eskinin zorluk derecesi yüksek, tavlanılmayan, ulaşılmaz ve mektupa bir ayda cevap veren kızlar. Tabi ki ben o mektup dönemini çok minik bir zaman dilimi için yaşadım öncesinde anlatılanlar mitolojik efsaneler gibi kalmış hafızamda. Genellikle bu kafede onca kavga, dövüş yaşadığın halde niye hala gitmeye devam ediyorsun diyen insanlar oldu çevremde. Bu insanlar bana göre sevgilerini karşılıklı, çıkar üzerine sunan insanlar. Çünkü bir insan her zaman sevdiği insanların zarar görmemesi için onların yanında durmak zorundadır. İşte tam olarak bende öyle yaptım. Aynı zaman da her gün aşırı alkol tüketimi yapılan bu kafe kesinlikle hiç bir alkol markasının viral reklamı değildir. Bunlar da bahsi geçen Amerika'nın oyunları olmadı hiç bir zaman elbette.

Kendimi arıyorken olmaktan korktuğum yerdeyim evet evet tam orası tam da bu lanet kafedeyim arkadaşlar... İşin şöyle bir boyutu var ki herkes bir seçim yapmış farklı aktivitelerle uğraşıyorlar ama ben de onların yanında olmak varken üşengeçliğimden ötürü az daha kafede oturayım diye saçma sapan bir plan yapmışım. Hayır zaten gideceksin bir saat daha fazla otursan ne oturmasan ne? Git işte arkadaşlarınla takıl niye duruyorsun. Tabi isyan ediyorum şuanda ama siz neye isyan ettiğimi bilmiyorsunuz. Neyse onu da anlatacağım. Yine oturuyorum kafede ben dışarıda bahçede çay içip öyle telefondan internette geziniyorum. O sırada tabi Cem abiyi dinliyorum. Bir kulağım Cem abide bir gözüm telefonda. Cem abi sanki savaş anılarını anlatıyor. Lan alt tarafı aşşağı mahallede köpek kovalamış sende kaçarken tişörtünü tele takmışsın. Ama bir anlatıyor kovalayan köpek değil prenses khaleseenin ejderhası. Hatta kaçma felan yok ortada yiğitler gibi savaşmış. Ama işin özünde kovalayan köpek aşırı tüylü süs köpeği. Evet abi diyorum helal olsun cesur adamsın diyorum. Işın kılıcını şarja takta bir çay koyayım diyorum. İçimden de kodumun kertenkelesi çayı içmeden kalksa gitse diye geçiyorum. Genel taktik kafede istenmeyen birisine çay veriyorsam genelde full dem koyarım ki içemesin zift gibi olsun. Ama bu adamın mide çöplük geçen haftanın çayını ısıt ver ellerine sağlık kardeşim çay da tazeymiş der. Kodumun çay gurmesi. Bir de çay bardağının resmini çekip instagramdan paylaşıp çay muhabbeti yapar bu tip insanlar. Hayatını instagram fotosu altına tag yazmaya adamış. Hayır attığı resim çay bardağı yazdığı tag #summer #chillout #party...Ulan erkek adam kendi fotoğrafının altına niye #tbt #cool #beautiful yazar anlamış değilim. Hayır lozan barış antlaşması bile bu kadar uzunlukta değil hiç mi üşenmedin?

Bu sırada Ayşe abla bana bir kaç saate Mehmet abin bişeyler alıp getirecek Cem abini yollamaya

bak gibisinden bir mesaj vermişti. Yani bu mesajın özeti kafeyi kapatacağız alkole abanacağız demekti. Tabi onlar bir içişte iki şişe yetmişliği bitirir sonra bir şey olmamış gibi devam edebilirlerdi. Ama ben üç duble içsem sonunda yine ana avrat dümdüz gidiyordum ülke meselelerine. Ulan aslında o üç dubleyi de içmeye gerek yok şu zamanda sövmek için. O yüzden ben pek fazla içmez genellikle binbir çeşit olan mezelere dadanırdım. Tabi bu sırada kafenin kapanış saatlerine yaklaşırken gelen müşterilere de yalan söyleme işi bana düşüyordu. Bir müşteriye içeriye ilaç sıktık diyorum bir diğerine cenazemiz var kapatmak zorundayız diyorum. Ki bu müşteri ile aramda geçen diyalogları kesinlikle bir kitap haline getirebilirim. O kadar saçma sapan müşteri manzaralarıyla karşılaşıyorum ki artık anlattığım insanlar inanmıyor. Genellikle genç insanların kanı kaynar onlar sevgilileriyle öpüşür koklaşır. Ama 50 -60 yaşlarında ki teyzeyle amcanın öpüşmesi ve bunu güvenlik kamerasının altında yapması kadar tuhaf bir durum olamaz. Ne diyeceksin ki? Amca yeter artık öpüşmeyin kameradan sizi izliyorum mu diyeyim. Ve işin ilginci şudur genellikle öpüşenleri uyarmadığınız vakit işin dozu daha çok artar. Kahretsin ki bu amcada da aynı durum olmuştu. Amca teyzeyle ikinci balayını bizim kafenin üst katlarında yaşamaya ve bunu da naklen kafe ahalisine izletmeye kesinlikle kararlıydı. Bende Kamera ekranının fişini çıkartıp üst katımızda tadilat çalışmaları var kapalıyız yalanıyla müşterileri kovmakla meşgul olmuştum. Üst kata sonradan büyük bir tadilat gerekecekti bence. Neyse ki bu müşterilerden kurtulmak Ayşe abla için kolay olsada ben utandığımdan ötürü bana çok zor geliyordu. En zor olanı ise anlamsız sorular soran müşteri tipi. Hiç unutmam bir defasında ne alırsınız sorusuna sakız var mı diyen bir kızla karşılaşmıştım. O sorudan sonra ikimiz de kısa bir süre birbirimize anlamsız gözlerle bakmıştık. Sonra tabi öpüşmedik. Ben bir cevap bile vermeden oradan uzaklaşmakta bulmuştum çareyi. Sakız...İşte işin içine insan girdiği zaman böyle sorunlar yaşanması çok normal geliyor bir yerden sonra.

Neyse ki olası bir yalan söyleme durumu oluşmadan kafeyi kapatmış masa sandalyeleri toplamıştım. Geriye bir tek Mehmet abini gelmesini beklemek kalmıştı.Bu arada Mehmet abi kendi evine çok fazla gitmediği için pederle arası bozuk ve arabayı da çok fazla kullanamadığı için sadece motoru vardı. Motor allaha emanet bir şekilde yol alan scooter tarzı bir şeydi. Ama fazla kötülememek gerek içki almaya gitmek için üretilmiş bir motordu. Genelde bu tarz angarya görevler bana verilirdi. Bende motoru alıp giderdim. Zaman zaman acaba ben mi motoru götürüyorum motor mu beni götürüyor diye de düşünüyordum. Hatta geçenlerde yolda giderken küçük çocuklar sinek ilacı arabası zannedip peşimden koşmuş sonra beni görünce üzüntüden kederle evlerine ağlayarak koşmuşlardı. Tabi kask taktığım için kızlardan utanma gibi bir durum olmuyor aksine durup ta kızların yanında yere tükürsem hiç umurumda olmaz. Hatta eski ilkokul müdür yardımcısını görüp üstüne sürmüşlüğüm adama oracıkta besmele çektirmişliğim bile vardı. Kodumun müdür yardımcısı bütün okulu dövmüştü hızını alamayıp kantinciyi bile dövmüştü. Keşke çarpıp kaçsaydım diye bile düşünmedim değil aslında. Gerçi çarpsam motor bir daha çalışmaz motoru bu sefer ciddi anlamda ben taşırım.

Neyse Ayşe abla yine mükellef bir sofra kurmuş tabi bende yardımcı olmuştum bu konuda ona.Televizyondan da kurtlar vadisini açmış rakı artı polat alemdarın ince ince verdiği siyasi mesajlarla transa geçmişlerdi. Polat sıkıyor onlar büyüleniyor polat bomba atıyor onlar çıldırıyor polat füze atıyor tabi bunlar kendilerinden geçiyor. Nükleer füzeyle dolaşacak yakında adam biri de çıkıp demiyor ki aga bu ney? Tabi bunlar içtikçe içiyor ben de mezelere girdikçe giriyorum. Saat ilerliyor ve benim de yavaştan müsaade isteyip arkadaşların yanına gitmem gerekiyor. Diyorum ben artık kalkayım diye ama bunlar baş başa kalmak istemiyor. Nasıl bir çift baş başa kalmak istemez anlam veremiyorum. Gideyim mi kalayım mı derken sürekli bir yarım saat daha dur diyerekten saatler geçiyordu. Neyse kaderine razı gelmiş ceylanlar gibi kalmayı kabul ediyordum. Kalıyorum kalmasına da inceden inceden tırsıyordum. Şerefsizler bensiz eğleniyorken ben burada barbunya pilaki yiyip kurtlar vadisi izliyordum. Ve işte bütün bir gece sadece benim barbunya pilakim kadar normal ve sıradan geçmeyeceğinin garantisini Mehmet abi telefonunu sinirli Bir şekilde Ayşe ablaya göstererek vermişti bana.
DEVAM EDECEK !

Mehmet Ali Has — ÇOMAR

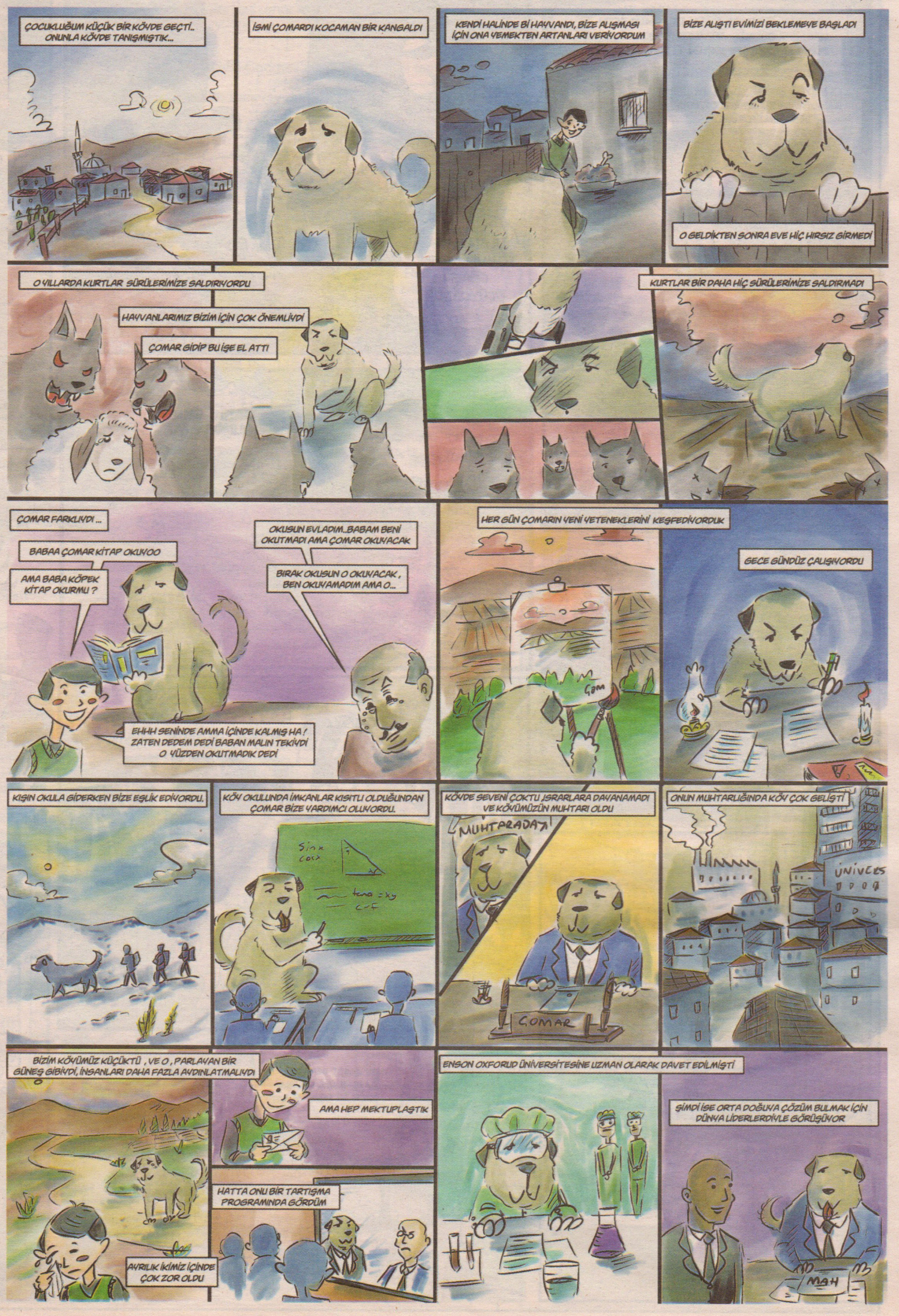

M. CEMİL AÇIKKOL

MAHMUR PORTAKAL

Metin Savaş

Refih Bey ve ailesi (ev hanımı karısı, üniversiteye giden kızı ve ilköğretim sekizinci sınıf öğrencisi oğlu) şehir meydanına doğru hızlı adımlarla yürüyorlardı. Türkiye'nin meşhur şarkıcısı (kimilerine göre ses sanatçısı) Mahmur Portakal o yaz akşamında şehir meydanında konser verecekti. Konser ücretsizdi ve belediyenin halka açık bir etkinliğiydi. Son derece yakışıklı, fidan boylu, sürme gözlü ve karizmatik bir ses sanatçısıydı Mahmur Portakal. Konser her an başlayabilirdi. Şehir meydanı iğne atılsa yere düşmeyecek derecede tıklım tıklım doluydu. Ortalık ana baba günüydü ve meydanlık yere bir keşmekeş hâkim gibiydi. Refih Bey'in üniversiteli kızı epeyce heyecanlıydı. Mahmur Portakal'ı ilk kez kanlı canlı göreceğim baba! Hadi ordan; şimdiye kadar hep televizyonda gördün de boyun mu uzadı? Refih Bey'in sekizinci sınıfa giden oğlu ise Mahmur Portakal'ı pek de umursamıyor gibiydi. Şehir meydanındaki ilköğretimli kızlar Refih Bey'in oğlunun daha fazla ilgisini çekiyor olmalıydı. Refih Bey'in hanımıysa kocasının koluna sımsıkı yapışmış vaziyette etrafta gördüğü muhtelif kadınların elbiselerini irdelemekteydi.

Her an başlaması beklenen konser başlamıştı bile. Mahmur Portakal sahne niyetine hazırlanan yüksekçe bir yere çıktığında alkış tufanı kopmuş, meşhur şarkıcının hayranı olduklarından kuşku duyulamayacak genç kızlar bir ağızdan ıslık çalmaya koyulmuşlardı. Tezahürat filan. Ünlü şarkıcı (yahut ses sanatçısı) Mahmur Portakal görmekte olduğu ilgiden memnundur. Refih Bey meydan kalabalığı arasından rahatça seçip görebildiği Mahmur Portakal'a dudak bükmektedir. Ulan, bu dangalağın neresi yakışıklı? Herif çopur yüzlü be! Ulan, bu herif fidan boylu filan değil düpedüz sırık oğlu sırık. Ulan, bu dingilin gözleri sürmeli de değil de açıktan açığa ahmak bakışlı! Refih Bey'in kızı ise babasıyla aynı fikirde değildir. Ay, ne yakışıklı adam! Yok yahu; televizyondaki görüntüsünden daha hödükmüş bu angut! Böyle konuşma baba! Biricik babanın pabucunu dama mı atıyorsun kızım? Her neyse… Mahmur Portakal ilk şarkısını icra etmeye başladığında ortalık yıkıldı. İlk şarkının ilk sözleri genç kızları velveleye sürüklemeye yetmişti.

Ey papatya gözlü sevgilim
Gözlerinin çapağını bırak hemen yiyeyim
Ey dümbelek dudaklı sevgilim
Kabinde soyun da kostümünü ben giyeyim

Alkışlar, ıslıklar, çalgı çağanak, genç kızlar arasında ayılıp bayılmalar. Refih Bey somurtmaktadır: "Ulan, şarkının sözlerine bak!" Refih Bey'in üniversiteli kızı zevkten dört köşedir: "Muhteşemsin Mahmur Portakal!" Muhteşem Mahmur Portakal ilk şarkısını bitirdiğinde genç kızlardan biri gerçekten bayılmış, Refih Bey'in sekizinci sınıfa giden oğlu da bayılan genç kızın cıbıl bacaklarına dimdik bakmıştı. Refih Bey halen daha somurtmaktadır: "Pis tornistan. Şarkıcı bozuntusu. Şirazesi bozuk dangalak. Mahmur Portakal'mış. Kıçımın narenciyesi." Refih Bey'in üniversiteli kızı kalabalığın velvelesi içinde tiz sesini duyurabilmek için var gücüyle haykırır: "Seni çok seviyorum Mahmur Portakal!" Muhteşem Mahmur Portakal çok uzaklardan karşılık verir: "Beni sizler yarattınız!" Refih Bey homurdar: "Seni Allah yarattı lan dangalak!" Sağ olunuz var olunuz! Alkışlayan dertleriniz el görmesin! Şey… Çok pardon… Ne dedim ben yahu? Dilim sürçtü. Alkışlayan elleriniz dert görmesin! Mahmur Portakal ikinci şarkısını yorumlamaya koyulduğunda görkemli bir performans sergilemesi umulmaktadır. Merak yüklü bekleyiş vardır şehir meydanında. İkinci şarkının ilk sözleri pek dokunaklıdır.

Geçen yaz İstiklâl Caddesi'nde asfalt bitiyle tam gaz giderken
Bir kız gördüm tramvay durağında feminist göğüslü

Alkışlar, çırpınışlar, çıldırışlar. Refih Bey kıpkırmızı olur: "Ulan, asfalt biti ne?" Refih Bey'in kızı babasına izah eder: "Otomobile argoda asfalt biti deniyor baba!" Refih Bey: "Be dangalak, İstiklâl Caddesi trafiğe açık mı ki otomobille tam gaz gidiyorsun?" Refih Bey'in kızı: "Baba, sen ne anlarsın postmodern şarkı sözlerinden!" Refih Bey'in tahsilsiz ev hanımı: " Nedir o post most?" Refih Bey'in kızı: "Post most değil be anne. Postmodern be anne!" Ve tabii ki anne anlamıştır: "Koyun postu gibi mi?"

Refih Bey'in ev hanımı anlamış gibi yaparken Refih Bey iç dünyasında kaygılıdır: Benim kız bu gidişle ya zilli olacak ya da kafayı yiyecek! Evden de kaçar bu kız. Zaten odasında kitap okuyup duruyor. Şu Mahmur Portakal denen dangalak da homo mudur nedir? Hani ya öyle karı gibi kırıta kırıta şarkı okumak! Sahneye fırlayıp suratının ortasına şöyle okkalı bir sumsuk! Ortalıkta pek çok koruma var galiba. Ben bu Mahmur Portakal'ı evimin balkonuna bile sokmam be! Köpeğim olsa köpeğimin kulübesine yaklaştırmam! Refih Bey'in kızı tiz sesini Mahmur Portakal'a duyurabilmek için yırtınırcasına ünler: "Sana gönderdiğim iletiyi okudun mu Portakal?" Refih Bey konser kalabalığının uğultusu içinde bir şeyler işitir ama pek anlamaz. Benim kız bu Portakal dangalağına ne göndermiş ki?

Konser epey zaman sonra nihayete erdiğinde sahneden bir anonsa yapılır: "Sayın Yasmin! Şu an buradaysanız lütfen sahneye çıkınız!" Refih Bey'in kızı kulaklarına inanamaz: "A-a… Beni çağırıyorlar! Beni sahneye çağırıyorlar!" Refih Bey afallamıştır. Refih Bey'in kızı kalabalığı yararak sahneye ulaşmayı başarır. Mahmur Portakal ise Refih Bey'in üniversiteli kızını binlerce kişinin tanıklığında yanaklarından öper. Refih Bey'in kızı hem heyecandan hem de fazlaca duygulanmış olduğundan ve elbette sevinçten ağlamaktadır. Kerli ferli iki adam Refih Bey'e sokulurlar. Neler oluyor? Refih Bey siz misiniz? Benim, n'olacak? Siz kızınızın babası mısınız? Öyleyim tabii ki! Kızınız Sayın Mahmur Portakal Beyefendiye facebook yoluyla bir ileti göndermiş.

Mesele anlaşılmıştır. Refih Bey'in kızının gönderdiği ileti o kadar dokunaklıymış ki Sayın Mahmur Portakal Beyefendi bu iletiyi karşılıksız bırakmak istememiş. E peki, şimdi ne olacak? Ne mi olacak? Gayet basit. Sayın Mahmur Portakal Beyefendi ertesi sabah sizin evinizde saygıdeğer kızınızla birlikte kahvaltı etkinliğinde bulunmak istiyor. Ha? Ne dedin sen?

DEVAMI GELECEK...

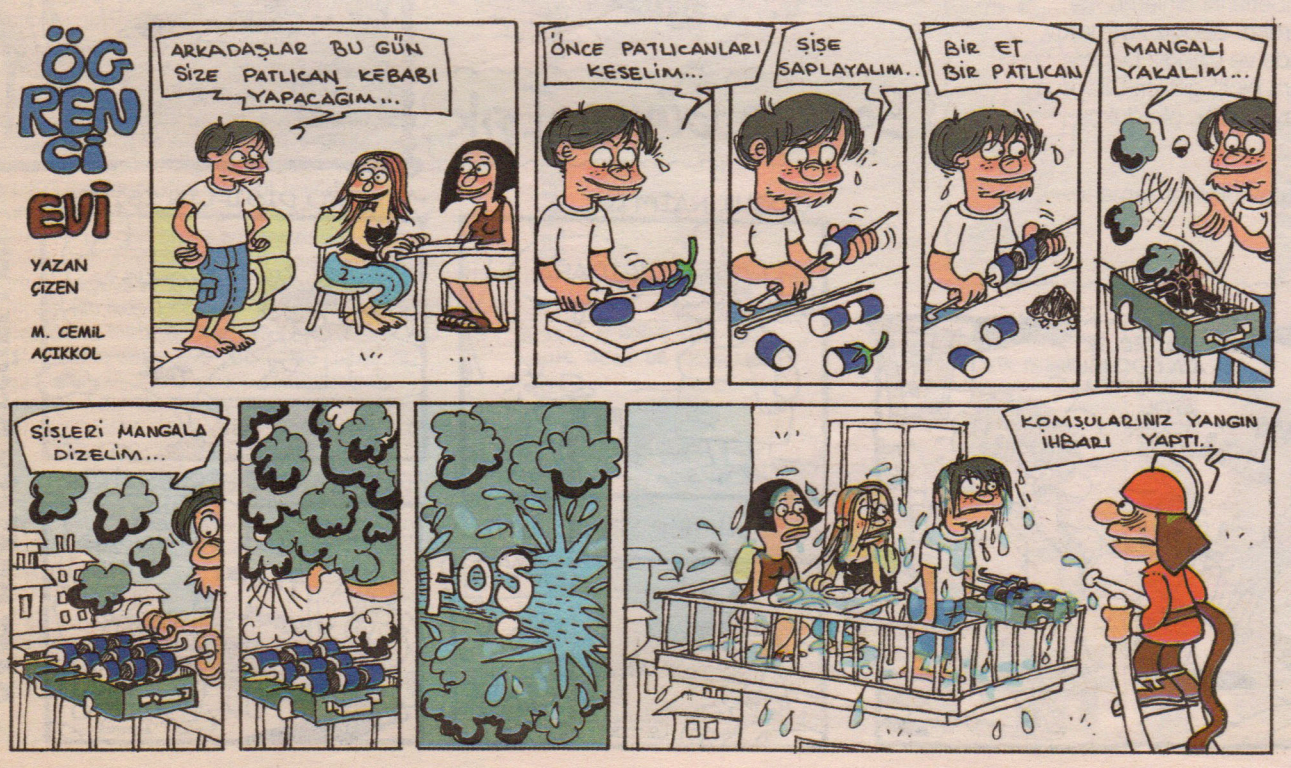

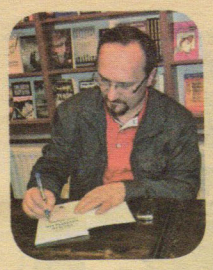

Mustafa Kuvancı

Aytmatov

Hepimiz çok yakından tanıyoruz onu aslında. Sevginin kuru bir hevesten ibaret olmadığı ve emek, fedakarlık gerektirdiğini vurgulayan eşsiz eseri, Türk sinemasının üç büyük ustasıyla görselleşip ölümsüzleşen "Selvi Boylum, Al Yazmalım"ı izlemeyen (okumayan) var mı acaba?

Fransız şair Louis Aragon tarafından Fransızca'ya tercüme edilerek dünyaya tanıtılan ve yine Aragon`un bu hikayeye yazdığı önsözde "dünyanın en güzel aşk hikayesi" ifadesiyle taçlandırılan "Cemile"yle taht kurdu Aytmatov gönüllerimize.

En güzel çevreci roman kabul edilen "Dişi Kurdun Rüyaları" çevrenin, doğal dengenin insanoğlu tarafından sistemli bir şekilde nasıl yok edildiğini anlattı bize bir "ana" kurtun hikayesiyle.

Bir eseri var hafızalarımıza kazınan: "Gün Olur Asra Bedel". Fransa`da V. Lackhine tarafından "yılın kitabı" olarak gösterilen ölümsüz eser. Bu romanda geçen "mankurt" kavramı da kabul görerek literatüre girdi ve "mankurt" ve "mankurtlaştırma" temaları yaygınlaştı. Öyle ki " Mankurtizm " "sosyal kimlik değiştirme ve öz köküne yabancılaşma" temalarını karşılayan bir terim olarak sosyal psikoloji literatüründe yerini aldı.

Bu romandaki Mankurt hikayesini hatırlamayan var mı içinizde? Hani Juan Juanların esir aldığı genç ve güçlü erkeklerin saçlarını kazıyıp başlarına deve derisi geçirerek çölde kızgın güneşin altına kazıklara bağlayıp günlerce aç susuz bırakmak suretiyle hafızalarını kaybetlerini sağlayıp esirlerini kendilerine sadık köle yapmalarını anlatan hikaye.

Yine romanda mankurtlaştırılan oğlunu yıllar sonra bulan ve onun hafızasını geri getirmek için uğraşırken efendisinden talimat alan oğlu tarafından öldürülen Nayman Ana`nın yürek yakan öyküsünü hatırlamamak mümkün mü?

Öğretmenliğimin ilk yıllarında öykü konusunu işlerken öğrencilerime Aytmatov`un günlerce denizde susuz kalarak hayat mücadelesi veren çocuğun hikayesinin dile getirildiği "Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek" hikayesini anlatmıştım konuya örnek olsun diye. Hikaye bittiğinde çocukların su içmeye koşmaları hala gözümün önündedir.

Yıldırım Sesli Manasçı, Oğulla Buluşma, Deve Gözü, Kızıl Elma, Beyaz Gemi, Elveda Gülsarı, Toprak Ana ve diğer eserleri... Öyle müptelası olmuştum ki Aytmatov`un bir solukta okumuştum tüm kitaplarını. Sonra romanlarındaki karakterleri inceleyen bir kitap hazırlığına girişmiştim. 1994`te askere gidince apar topar, yarım kalmıştı çalışmam ve askerlik dönüşünde İstanbul`da yayınevlerinde, kitapçılarda kitaplarla vuslatı yaşarken benim yaptığım çalışmayı birinin daha yapıp kitaplaştırdığını görünce hem sevinmiş, hem üzülmüştüm.

Üç yazarı görünce içim coşkuyla ve hüzünle dolardı. Onların daha uzun ömürlü olmasını dilerdim Allah`tan. Daha uzun ömürlü olsunlar ki nice eserler versinler, nice sohbetlerini dinleme fırsatım olsun isterdim. Cengiz Aytmatov, Bahtiyar Vahapzade ve Cengiz Dağcı. Üçü de güzel atlara binip gittiler. Biliyorum ki kitaplarıyla yaşayacaklar, okudukça yaşatacağız.

Hadi, şimdi Aytmatov okuma zamanı…

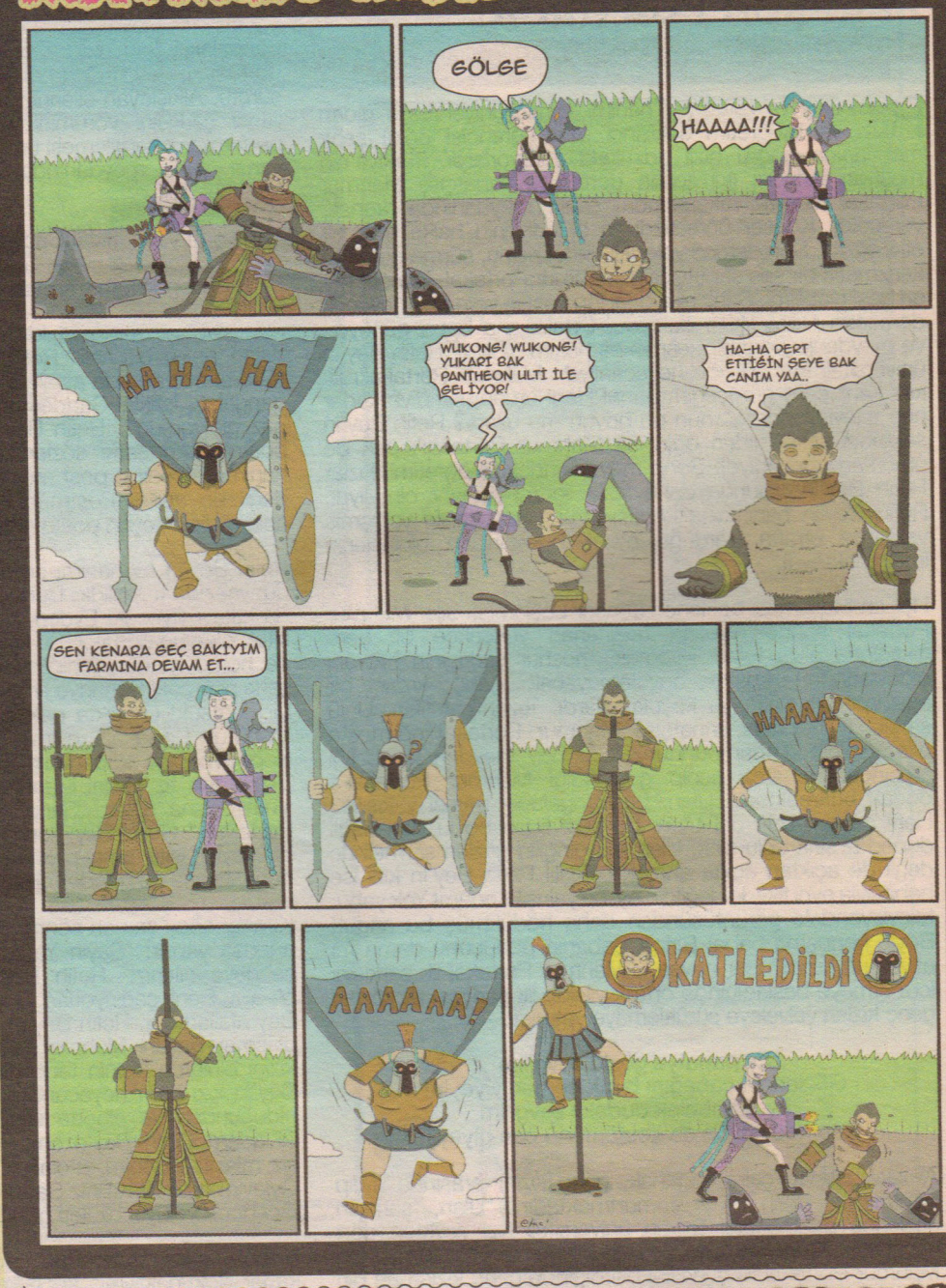

Egemen Güven Işık

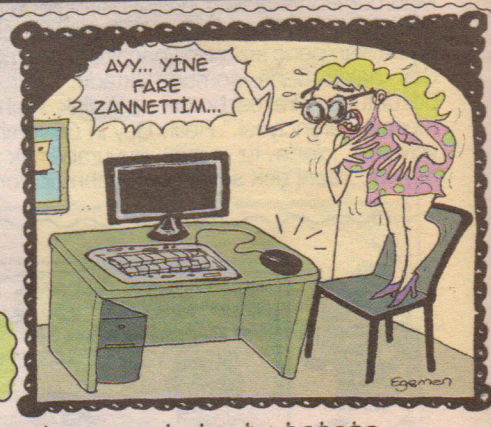

BAZI DEĞİŞİK RİTÜELLER

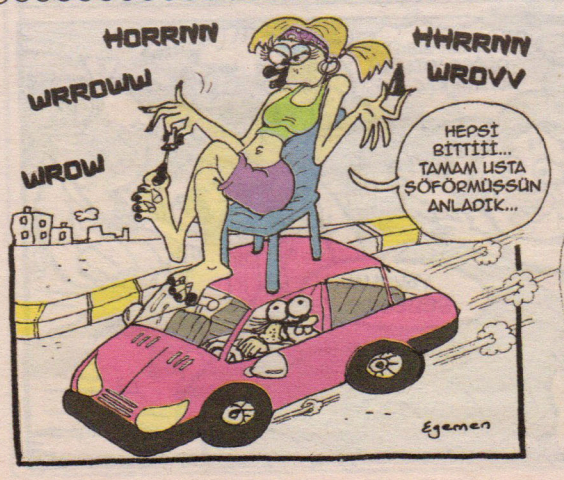

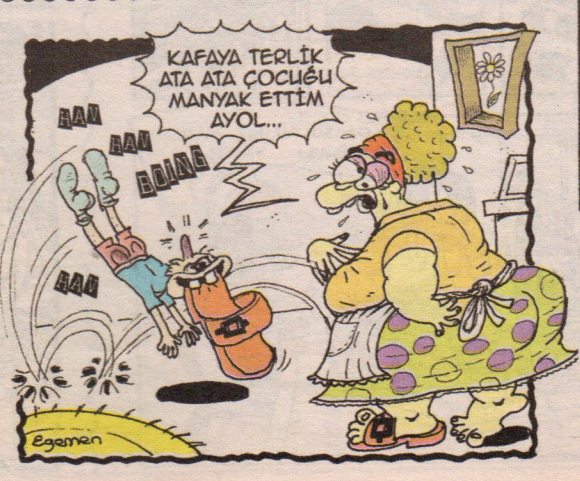

KÖŞEM SULTAN

Akın Yenilmezel

Merhabalar çocuğunuz olsun sevgili okurlar. Aranıza yeni katılmanın mutluluğuyla sizlerin tebessümünüzde peyda olmaya geldim. Ele aldığım konularla sizleri kah düşündürecek kah güldürecek kah talı Mıçe. E hadi Let's go.

Şu genç yaşımda günlerimin emekli bir memur gibi geçmesinin yanı sıra yer yer hiper aktif veyahut telaş içinde olması elimde olmayan bir neticedir. Şöyle ki; toplu taşıma araçlarında inmem gereken duraktan 2 3 önce kapı önünde olmam gerekir. Yoksa beni alır bir inemeyeceğim korkusu. Lise okuduğum yıllardı. Sultanahmet tramvay durağında inmem icabetti. Lakin ben Sirkeci'de kapı önünde olmalıyım, yoksa inemem. Ayaklandım. Aheste aheste yanaşmak isterken vatmanın ani freni ile oturan yolculardan birinin kucağında yuva yaparken buldum kendimi. Bey abiyi uykudan uykudan kaldırdık kaldırmasına da şanslı olmalıyım ki kalkan bir tek uykusu oldu. Ve o an karşılaşan gözlerimizin savaşını o kazandı. 'Abi özür dilerim dengemi kaybettim, kem küm diyerek birkaç söz ettim. Kucağında 65 kg bir canlının tesiri altında duyduğu rahatsızlığı gözlerinde okudum. '' Gül gibi uyuyan yılanı uyandırdın ." der gibiydi sanki bakışları. Kabahatim de yok ki. Özür dilemişim. Karşı saldırıya geçerek el yapımı Gülşen patlayıcı maddesi olan (sanayide GPM olarak isimlendirilir.) süpliminal şarkıyı fırlattım gözlerine. '' Garanti sandın beni havalandın." 40-45 saniye sonra ineceğim durağa yaklaşırken tekrar pusuya düştüm o abinin gözlerinde. '' Yürek yemiş sanki mübarek, neyine güvendin evladım." Utancımdan, kendimi durağa attıktan sonra koşar adım hızla uzaklaşmaya başladım, o an terk edilmiş sevilmiş gibi. Şuan düşünüyorum da neden kaçtığımı hiç bilmiyorum. Düşenin dünyada dostu yoğ umuş ulan yoğ umuş.

Size çok klişe bir şeyden bahsedicem. Dün akşam arkadaşımla öğrenci mahallesinde gezerkene kaymak gibi kızların yanında domates kabuğu gibi herifler gördüm. Kimisinin boyu 1.50, 1.60 kimisinin boyu 1.90, 1.80 . Hani bildiğin kaymak abla iddaa oynamış. Kimi demiş bu çocuk banko bunu yazayım, kimi demiş o kadar çıkıcaz oran artsın. Ya ben.. Ben de kısa boylu bi insanım. 1.65 boyum var. Boyuna laf ettiğim yok adamın. İsyanım neye? İsyanım sisteme. 3-4 tane elemanı idare eden bey ablalar var. Bildiğin sistem kupon yapmış kız. Hani orada bile yokum. İlk yarı-maç sonucu yap bari beni. Akşam oturak konuşak, sabah bakak nolmuş? Ya da oynamayın lan beni. Şikeliyim ben. Baba tarafından Şikeli, anne tarafından Çorumluyum..

İki arkadaş olarak, kiraladığımız araçla şehir içi gezinti yapmak geçmişti içimizden. Bir de babasının parasıyla direksiyon sahibi bir arkadaşımız vardı. Buna minnet kalmamak adına kiraladık o aracı. Aracın bedenine sahip olabilirdik tabi ama ruhuna asla. Çünkü ruhunu alacak para yok. Bir günlük kan kaynaması işte bizdeki. Bu kıl dönmesi arkadaşımız araç kiraladığımızı öğrenince tutturdu ben de gelicem arkanızdan diye. ortağıma sordum ''Ne yapacaz lan, KD (kıl dönmesini kısaltım burada. Uzun olunca zorluyo beni. Kısa olanı en makbulüdur efendim) de geliyomuş arkamızdan. " dedim. ''Bağla ulan arabayı." dedi. ''Yapamam oğlum, nereye bağlayım hayvan mı lan bu?" dedim. 'Tamam lan ben halledicem." dedi. Aynı sokakta oturuyoruz. Arabalar peşi sıra park halinde tabi ki. 15 dakika sonra eve geldi. ''Ne yaptın lan bağladın mı?" diye sordum. ''Bağladım lan." dedi. ''İyi gelemez inşallah bakalım." dedim. ''Gelemez lan korkma, gelirse de lağımı da alır gelir." dedi. KD ' nin lastiğinin birini rögara bağlamış. Aracın çalıştırdıktan sonra yol almaya başladık. Daha 2-3 dakika geçmeden telefonum çaldı. Baktım, arayan KD. '' Gelin lan, aracın lastiği koptu. '' döndük vardık tekrar mahalleye. Lastik akstan kopmuş. ''Ne oldu hacı? Kim yapmış?" diye sordum. Cevabını bildiğim bir sorunun verdiği mahcubiyetle renk attığımı hissettim o an. ''Bilmiyorum kanka. Rögara bağlamış gö*ün biri." dedi. Hiç çaktırmadık. Aylar sonra itiraf ettik durumu. Güldü geçti.

Öpüyorum küçük dilinden, sevgi ile kal.

CURCUNA

PAYLAŞIMLARINDAN DOLAYI **KADİR ÇİNKİL, KEZİBAN ÖZKOL, DOĞUKAN ÖZEV, İLAYDA TURAN, RÜMEYSA YAŞAR, GİZEM AYDIN VE İSKENDER'E** TEŞEKKÜR EDERİZ.

KADİR ÇİNKİL

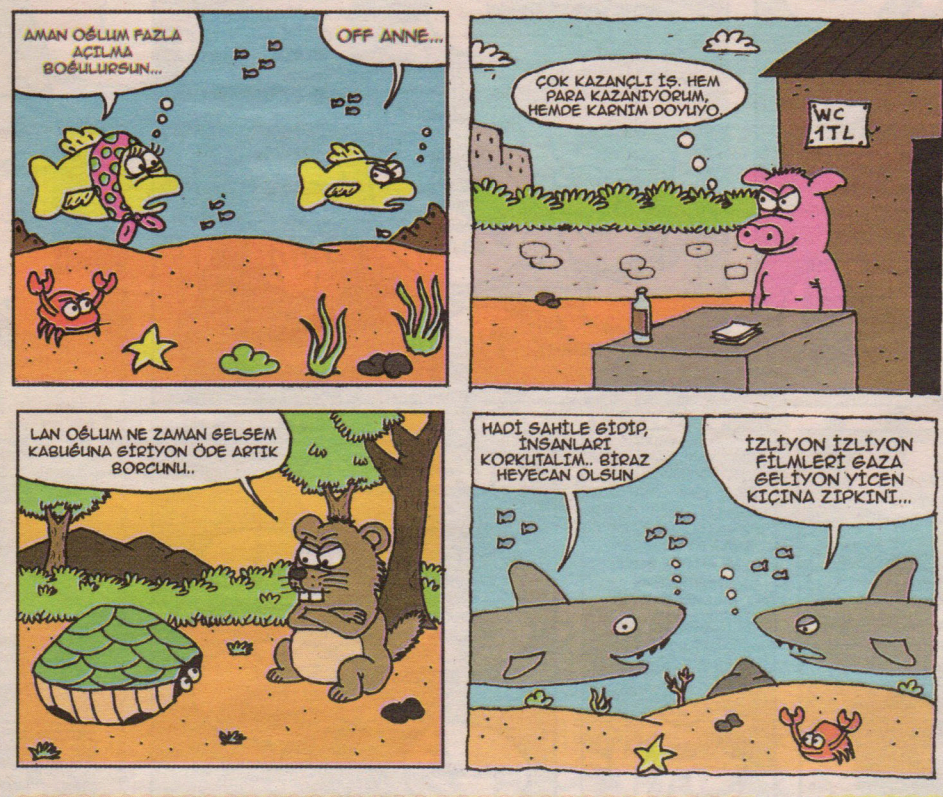

KARİKATÜR ÇİZİMLERİNİZİ

info@bikeremizah.com adresine gönderin..
CURCUNA sayfasında sizin de yeriniz olsun.

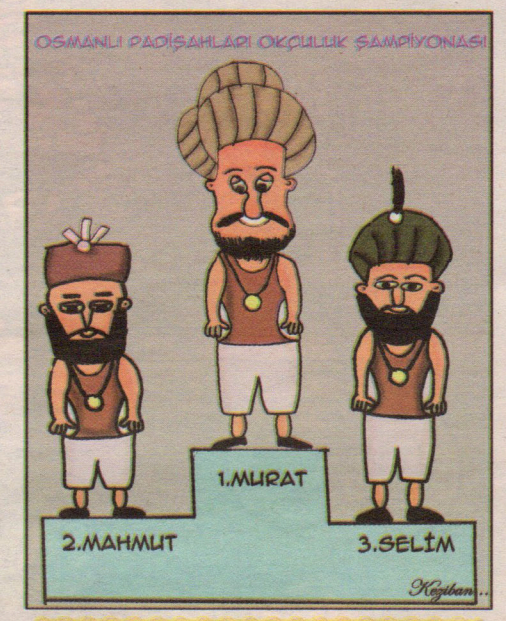

KEZİBAN ÖZKOL

DOĞUKAN ÖZEV

İLAYDA TURAN

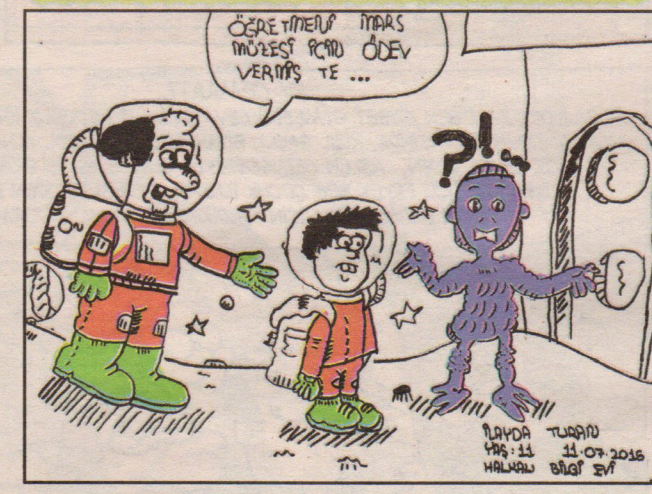

RÜMEYSA YAŞAR

İSKENDER

GİZEM AYDIN

Sayı: 08 / 28 Ağustos 2015 Cuma
Bİ'KERE mizah 15 günlük süreli yayındır.
Yayımcı:
güncelfikirleratölyesi
İmtiyaz Sahibi ve Genel Yönetmen: Ali Kuvancı
Yazı işleri ve Müessese Müdürü: Gökhan Uzun
Koordinatör: Mustafa Yıldız
Grafik Tasarım ve Renklendirme: Figen Uzun
Adres: Kısıklı Cad. No : 28/1-2 Atunizade Üsküdar / İstanbul
Tel: 02162663470 Baskı: Leman Matbaası
Adres: Alüminyumcular San. Sit. C5 Blok No:7/8
Esenyurt / Hadımköy, İstanbul Tel: 0212 858 00 93
Genel Dağıtım : T.D.P. A.Ş

* Karikatür ve çizimlerin **Bi'kere Mizah** dergisinin izni olmadan yayınlanması yasaktır.

MURAT YILMAZ KARİKATÜRLERİ

karikaturistmurat@gmail.com

SİNİRLİ HİLMİ

Her göze, numarasız.

GÖZLÜK

YAŞAR FIRAT KARİKATÜRLERİ

güncelfikirleratölyesi
reklam, tanıtım ve tasarım ajansı
İstanbul, TR t +90 (216) 2663470 g+90 (541) 7966802
e info@guncelfikirleratolyesi.com w www.guncelfikirleratolyesi.com